

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

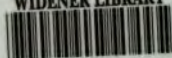
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

716
389
9.10

WIDENER LIBRARY

HX NZSD K

MG 389.9.10

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

Ο

ΜΙΑΟΥΛΗΣ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΡΑΔΟΥ

Κιθιγγεῖος τῆς Νεωτικῆς Ἱστορίας ἐν τῇ Ν.
τῶν Δοξίμων Σχολῇ καὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἐμ-
πορίου ἐν τῇ Βιομηχανικῇ καὶ Ἐμπορικῇ
Ἀκαδημίᾳ.

Απρ. 7/18.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. ΛΕΩΝΗ
Ὅδός Λέκα Στοᾶ Σιμπούλου
1898

Ο

ΜΙΑΟΥΛΗΣ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΕΡΓΑ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

- Ὁ ἐν Γαλλίᾳ περὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσ-
 σης ἀγών. — Τελευταία φάσις τοῦ
 γλωσσικοῦ ἡμῶν ζητήματος 1890
 Δρ. 2
- Ἱστορία τοῦ ναυτικοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλ-
 λήνων. — Μετάφρασις μετὰ προλε-
 γομένων καὶ σημειώσεων. — Μετὰ
 τῆς εἰκόνης τοῦ συγγραφέως.
 1890..... Δρ. 6
- Ἡ Ρουμανία καὶ τὸ ἐν Γιουργέδω συνέ-
 δριον — Τοῦ βιβλίου προτάσσεται
 ἐπιστολὴ τοῦ Α. Ρ. Ραγκαβῆ.
 1891..... Δρ. 3
- Ἱστορία τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῶν
 Ἑλλήνων ἀγώνος, κυρίως τοῦ ναυ-
 τικοῦ. — Μετάφρασις, ἥς προτάσ-
 σεται μελέτη περὶ τοῦ ἔργου ταῦ
 Ζουριέν δὲ λα Γκραδιέρ, περὶ τῆς
 σημασίας τῆς καθ' ἡμᾶς θαλάσ-
 σης καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς
 ἀναπτύξεως καὶ παρ' ἡμῖν ναυ-
 τικῆς φιλολογίας. 1894... Δρ. 5

δ'.

Διάλεξεις περί πολιτείας. ἀφιερουμένη
εἰς τὴν ἑλληνίδα νεότητα. 1894.

(ἐξηντλήθη)

Μικρά συμβολή εἰς τὴν Ναυτικὴν Ἀρ-
χαιολογίαν.—Τὸ παρ' Ὀμήρω
ξυστὸν ναύμαχον.—Ἡ Ὀ-
δυσσεύς σχεδία, μετὰ σχη-
μάτων. 1895..... Δρ. 1

Ἐπίτομος Ναυτικὴ Ἱστορία, πρὸς χρῆ-
σιν τῶν Δοκίμων. 1896. (Ἐξεδό-
θησαν μόνον 100 ἀντίτυπα πρὸς
χρῆσιν τῆς Σχολῆς).....

Τὰ Καταδρομικὰ τῆς Κρητικῆς Ἐπα-
ναστάσεως τοῦ 1866-68.—Σελίς ἐκ
τῆς συγχρόνου ναυτικῆς ἱστορίας.
1896..... Δρ. 1

Ναυτικὴ τακτικὴ τῶν ἀρχαίων.—Χει-
ρόγραφον τῆς Ἀμβροσιανῆς Βι-
βλιοθήκης τοῦ Μιλάνου. 1898 Δρ 2

Αἱ εἰς ἀπόκτησιν τῶν ἀνωτέρω
ἔργων ἀφορῶσαι αἰτήσεις δεόν ν' ἀ-
πευθύνωνται πρὸς τὸν συγγραφέα,
ὁδὸς Στουρνάρα 33, ἢ εἰς τὸ βιβλιο-
πωλεῖον Μπέκ.

Ο ΜΙΑΟΥΛΗΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ
ΕΞ ΙΧΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

Ο

ΜΙΑΟΥΛΗΣ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΡΑΔΟΥ

Καθηγητοῦ τῆς Ναυτικῆς Ἱστορίας ἐν τῇ Ν.
τῶν Δοξίμων Σχολῇ καὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἐμ-
πορίου ἐν τῇ Βιομηχανικῇ καὶ Ἐμπορικῇ
Ἀκαδημίᾳ.

Ακρ Ν. 718.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. ΛΕΩΝΗ

Ὅδὸς Λέκα Στοῦ Σιμοπούλου

1898

MG 389.9.10

ΜΙΑΟΥΛΗ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο περὶ Μιαούλη σημείωμα στηρίζεται ἐπὶ τῶν μόνων ἀξίων πίστεως περὶ τοῦ πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως βίου αὐτοῦ περιωθεισῶν πηγῶν, ἔχει δὲ ἀφορμὴν τὰς ἐν τῷ θέματι τούτῳ ἀνακριθείας ἱστορικῶν τινων τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, ἰδίως τοῦ διαπρεποῦς συγγραφέως τῆς «Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους», παραστήσαντος τὸν πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως Μιαούλην διάφορον τοῦ πραγματικοῦ. Κατὰ τὸν ἱστορικὸν τοῦτον, τὰ προτερήματα τοῦ ναυάρχου ἐκάλυπτοντο ὑπὸ πυκνοῦ πέπλου δεινῶν ἐλαττωμάτων, μόνη δὲ ἡ δξύτης τοῦ Λαζάρου Κουντουριώτου ὑπῆρξε δυνα-

τὸν νὰ διακρίνη διὰ μέσου αὐτῶν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρός. Τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές. Ἡ ὠμολογημένη διορατικότης τοῦ Λαζάρου Κουντουριώτου δὲν ἦτο ἐνταῦθα ἀπαράκλητος, τῆς θέσεως τοῦ Μιαούλη οὔσης ἀφ' ἑαυτῆς καθωρισμένης ἐν τῷ στόλῳ καὶ πρὸ τοῦ ἔκπλου αὐτῆς τῆς πρώτης μοίρας αὐτοῦ. Ὁ ναύαρχος Μιαούλης εἶχε καὶ πρὸ τοῦ ἀγῶνος λίαν σημαῖνον ὄνομα, πολὺ δὲ πρὸ τῆς ἐκρήξεως αὐτοῦ ὑπῆρξε στιγμὴ καθ' ἣν ἐν τῇ μικρᾷ ὑδραῖκῃ πολιτείᾳ κατέσχε πραγματικῶς τὴν πρώτην θέσιν καὶ παρὰ πάντων ἐν τῇ γενετείρᾳ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς ἔτι ἐθεωρεῖτο, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μπέη τῆς Ὑδρας Γεωργίου Βούλγαρη, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ 1812, ὁ πρῶτος ἑλλήν ναυτικός.

Ἐρευνήσας μετὰ προσοχῆς τὰς πηγὰς, δὲν βλέπω ποῦ βασίζει ὁ μακαρίτης Παπαρρηγόπουλος τὰς πληροφορίες του, ἅς ἐν τούτοις οἱ πλεῖστοι ἐσυνείθισαν νὰ ἐκλαμβάνωσιν ὡς ἀ-

κριβείς, πάντες σχεδόν οἱ νεώτεροι βιογράφοι τοῦ Μιαούλη ἐδανείσθησαν καὶ οἱ συνονθυλευταὶ ἀβασανίστως ἀναγράφουσιν. Ὅλως διάφορα καὶ ἀντίθετα περιγράφουσι τὰ πράγματα οἱ παλαιοὶ τῆς Ὑδρας ἱστοριογράφοι καὶ μετ' αὐτῶν συμφωνεῖ ἐφ' ὅλης τῆς γραμμῆς ἡ οἰκογενειακὴ παράδοσις. ἦν δὲν ἔλειψα νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν ἐφ' ὅσον τοῦτο ἡδύνατο νὰ ἐπιτραπῇ.

Ἡ ἀρίστη τῶν πηγῶν εἶνε ἡ «Ἱστορίᾳ τῆς νήσου Ὑδρας πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821», συγγραφὴ τοῦ συγχρόνου τοῦ Μιαούλη, Γεωργίου Δ. Κριεζῆ, ἀνδρὺς αὐτοδιδάκτου μὲν ἴσως, φιλαλήθους ὅμως καὶ κεκτημένου ἐξαίρετον ἰδιοφυΐαν, ὃν θαρρούντως δύναται τις νὰ ἀποκαλέσῃ Περραιβὸν τῆς ὑδραϊκῆς ἱστορίας. Οὗτος ἐστήριξεν ἐν τοῖς πλείστοις τὴν πραγματείαν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν πληροφοριῶν τοῦ πρεσβύτου Ἰωάννου Κριεζῆ, ἀνδρὸς λίαν μεμορφωμένου, πρώτου γραμματέως τοῦ Διευθυντηρίου κατὰ τὸ μετὰ τὸ

1776 καταρτισθέν ἐν Ὑδρα πολίτευμα, δις ἐκπροσωπήσαντος πρὸ τοῦ διδανίου, ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὴν νῆσον διὰ τὰς ὑποθέσεις αὐτῆς, καταλιπόντος δὲ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀξιόλογα, ἀπευθυνόμενα πρὸς τὸν μέγαν διερχομένον τοῦ ὀθωμανικοῦ στόλου Μαυρογένην. Τὰς ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Κριεζῆ ἱστορικὰς εἰδήσεις ἐπιβεβαιοῦται καὶ τὸ «Ἑπόμνημα περὶ τῆς νήσου Ὑδρας, ἀφ' ἧς ἐποχῆς κατωκλήθη μέχρι τοῦ ἔτους 1821», ὑπὸ Ἀντωνίου Μιαούλη, πραγματεία παλαιοτάτη, συγγραφείσα ἐν ἔτει 1829 καὶ δημοσιευθεῖσα προτροπῇ τοῦ Εἰρηναίου Θειρσίου. Πολὺ βραδύτερον ἐξεδόθη ἡ «Ἱστορία τῆς νήσου Ὑδρας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, μέχρι τῆς ἐν ἔτει 1821 ἐκτραγείσης ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως» ὑπὸ νεωτέρου τινος, Ἀντωνίου καὶ τούτου, Μιαούλη, οὐδὲν σχεδὸν σπουδαῖον προσθέτουςα εἰς τὸ πόνημα τοῦ Κριεζῆ.

Ἡ «Σύντομος βιογραφία τοῦ ναυ-

άρχου Δ. Μιαούλη» ὑπὸ Ἀντωνίου Σαχίνη δὲν εἶνε καὶ αὕτη πηγὴ ἀξία καταφρονήσεως διὰ τὸν πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως βίον τοῦ Μιαούλη· διότι ὅσον ἀφορᾷ εἰς αὐτὸν, στηρίζεται ὠρισμένως ἐπὶ τῶν ἀναμνήσεων ἐνὸς τῶν συναγωνιστῶν τοῦ ναυάρχου, τοῦ ἐξαδέλφου αὐτοῦ ἀντιπλοιάρχου Ἀνδρέου Στύπα, ὑπηρετήσαντος ὑπ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ 1794 μέχρι τοῦ 1816, ὑπασπιστοῦ αὐτοῦ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν καὶ ἐν Μονάχῳ. Ἀξία προσοχῆς ἐπίσης εἶνε ὅσα ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ἀγῶνος ἔργῳ αὐτοῦ λέγει περὶ τοῦ χαρρακτῆρος, τῶν συνηθειῶν καὶ τοῦ πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως βίου τοῦ Μιαούλη ὁ ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος χρόνον τινὰ παραμείνας παρ' αὐτῷ ἄγγλος ἀξιωματικὸς Ἑμερσον, ἀνὴρ διαυγεστάτης ἀντιλήψεως, παρατηρητικὸς καὶ καλῶς γινώσκων τὴν γλῶσσαν ἡμῶν.

Ἡττονος σημασίας πηγαὶ εἶναι αἱ τὴν «Ἡρωίδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπα-

ναστάσεως» παρακολουθοῦσαι βιογραφικαὶ σημειώσεις ὑπὸ Στεφάνου Ξένου, ἡ διὰ τοῦ Nautical Magazine ἐλθοῦσα εἰς φῶς βιογραφία τοῦ ναυάρχου Μιαούλη, ὁ Μενδελσὼν Βαρθόλδης, ὁ Amiral Miaoulis τοῦ Eugène Yemeniz, τὰ «Σπετσιωτικὰ» τοῦ Α. Ἀναργύρου, εἰς ἃ ὁ Παπαρρηγόπουλος χρεωστεῖ τινὰς τῶν ἀνακριθειῶν του, τὸ ἐν τῷ Ἑγκυκλοπαιδικῷ Λεξικῷ περὶ Μιαούλη ἄρθρον ὑπὸ Γ. Β, ἡ Biographie des Hellenes ὑπὸ Senez, μελέτη τις ἐμφανισθεῖσα ἐν τῷ «Εὐρίπῳ» τοῦ 1894 καὶ αἱ «Ἱστορικαὶ Ἀναμνήσεις» τοῦ Ν. Δραγούμη. Αἱ Notizie biografiche τῆς ἐπιτομῆς τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως τοῦ Ciampolini καὶ ὁ «Βίος τοῦ Α. Μιαούλη» Α. Ἀγαπητοῦ στεροῦνται οἷασδὴποτε ἀξίας, ὡς πηγαί.

Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ναυτικοῦ τῆς μεγάλης ἡμῶν Ἐπαναστάσεως ἦσαν ἐν-

δεδειγμένοι προτοῦ ἔτι ριφθῇ τὸ πρῶτον πυροβόλον. Ἡ κοινωνικὴ συγκρότησις τῶν τριῶν νήσων, αἵτινες ἐπρωτοστάτησαν ἐν τῷ κατὰ θάλασσαν ἀγῶνι, ἡ φύσις τοῦ ἱστιοφόρου ναυτικοῦ ἢ καὶ ἐν βαθείᾳ εἰρήνῃ ἀναδεικνύουσα τοὺς ἐξόχους χειριστάς, τὰ ριψοκίνδυνα ἐγχειρήματα διὰ μέσου τῶν γραμμῶν τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν ἰσπανικῶν, γαλλικῶν καὶ ἰταλικῶν ἐμπορειῶν, ὁ ἀδιάλειπτος ἀγὼν πρὸς τοὺς βαρβαρέσους πειρατάς, πάντα ταῦτα συνέτειναν θαυμασίως νὰ διακριθῶσιν οἱ ἄριστοι καὶ παρεσκεύασαν τὴν ἀνύψωσιν αὐτῶν εἰς τὴν ἀρχηγίαν. Ἡ πεῖρα, ἡ τόλμη, αὐτὰ τὰ διοικητικὰ αὐτῶν προσόντα εἶχον ἤδη ἐπαρκῶς δοκιμασθῇ καὶ κοινῶς ἀνομολογηθῇ. Τοῦτο ἦτο εὐτύχημα. Μυριάκις ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἀρχηγία δὲν αὐτοσχεδιάζεται, ὡς δὲν αὐτοσχεδιάζεται καὶ ὁ στρατός, ὡς πολὺ περισσότερον δὲν αὐτοσχεδιάζεται τὸ ναυτικόν. Ἐπесαν πλέον τὰ

φαντασιοκοπήματα μωροπίστων ιστοριογράφων, ἡ δὲ ἱστορικὴ ἐπιστήμη ἐποιήσατο ἀρκούσας προόδους ὥπως μὴ ἀναγράφῃ πλέον μετὰ στόμφου ὅτι τὰ στρατιωτικὰ μεγαλουργήματα τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως συνετέλεσαν ἄτακτοι ὄρδοι καὶ ἥρωες ἀνεπιστήμονες, τὰ τῆς ἐλληνικῆς ἀμαθεῖς τῶν πολεμικῶν ποιμένες καὶ ἐντελῶς ἀπελέκητοι ναυτίλοι. Πλάνη ὀλεθρία. Ἡ σχολὴ τῆς Μπριέν, τὸ σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν τοῦ παλαίου βασιλικοῦ στρατοῦ ἔδωκαν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸν Δυμουριέ, τὸν Ὡς, τὸν Κλεμπέρ, τὸν Καρνῶ, τὸν Κέλλερμαν, τὸν Μασένα, τὸν Βοναπάρτην. Καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἑλλάδα ἡ λαμπρὰ σχολὴ τῶν ἀρματωλῶν, ἡ συνεχίσασα τοὺς ἀκρίτας, τοὺς στραθιώτας καὶ τοὺς κονδοτιέρους παλαιοτέρων ἐποχῶν, οἱ τσοχαντάραι τοῦ Ἀλῆ-πασᾶ, καὶ τὰ ἐν τῇ Ἑπτανήτῳ εἰς ξένην ὑπηρεσίαν ἐλληνικὰ τάγματα, ἔδωκαν τὸν Ἀνδροῦτσον, τὸν

Διάκον, τὸν Ὀλύμπιον, τοὺς Μποτσα-
ράτας, τὸν Βαρνακιώτην, τὸν Καραϊ-
σκάκην, τὸν Κολοκοτρώνην, τὸν Κίτσο-
Τζαβέλλαν, τὸν Γκούραν, καὶ τόσους
ἄλλους, ὅπως ἢ ἐν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς
στρατεύμασιν ὑπηρεσία ἔδωκε σειρὰν
ἀξιωματικῶν ἀπὸ τῶν Ὑψηλαντῶν
μέχρι τοῦ Βούρβαχη. Ὁ Ἀρμάνδος
Καρρέλ ἰσχυρίζεται, ἐν τῇ ἱστορίᾳ
αὐτοῦ τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων, ὅτι
ἐν ἔτει 1813 φανταζόμενοι οὗτοι τὴν
ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν ὡς τὸ ἀπαραί-
τητον συμπλήρωμα τοῦ μεγάλου ἔρ-
γου τῆς ἀναγεννήσεως, τοῦ διατυμπα-
νισθέντος διὰ τῶν κηρυγμάτων τῆς
Ἱερᾶς Συμμαχίας, ἐνόμισαν ἐπιστᾶσαν
τὴν ὥρην τῆς εἰσελεύσεως αὐτῶν εἰς
τὴν μεγάλην εὐρωπαϊκὴν οἰκογένειαν
καὶ δεκαπέντε χιλιάδες νέων Ἑλλήνων
κατετάρχθησαν καὶ ἐπολέμησαν ὑπὸ
τὰς σημαίας τῶν συμμάχων, ἰδίως
τῆς Ρωσσίας. Ὅταν δέ, προσθέτει,
εἶδον ματαιωθείσας τὰς ἐλπίδας των
καὶ τὴν Ἑλλάδα θυσιασθεῖσαν εἰς τὰς

μεγάλας ἀρχὰς τῆς ἀκεραιότητος καὶ τοῦ ἀμεταβλήτου, τὰς διακηρυχθείσας ὑπὸ τῆς νικηφόρου συμμαχίας, οἱ στρατιωτικοὶ οὗτοι, οὓς ἡ γενικὴ εἰρήνη ἐπανέριπτεν εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον, ἐπεστρεψαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, συναποκομίζοντες ὅμως καὶ τὸ αἶσθημα τῆς ὑπεροχῆς των ἀπέναντι τῶν ἀμορφῶτων στρατιωτικῶν τῆς Πύλης. Ἦτο ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν δύο νεαρώτατοι βλαστοὶ ἡγεμονικῆς τῆς Μάνης οἰκογενείας, ὁ Δημήτριος Γρηγοράκης ὁ Καβαλλιέρος καὶ Τζώρτζης Γρηγοράκης ὁ Δραγῶν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, ἀπαύστων ὅμως μαχῶν, προήγοντο ὁ μὲν εἰς συνταγματάρχην, ὁ δὲ εἰς ἐπίλαρχον ξένων στρατευμάτων.

Ὅμοίως καὶ τὸ ἐλληνικὸν ναυτικὸν ἄνευ τῆς τραχείας σχολῆς τῶν ἀδιαλείπτων πρὸς τοὺς Βαρβαρέσους συγκρούσεων, τῶν παραβιάσεων τῶν ἀποκλεισμῶν, τῆς μακρᾶς πολλάκις θητείας τῶν νησιωτῶν ἐν τοῖς στόλοις τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας

δὲν ἤθελεν ἔχει ἐτοίμους τοὺς ἄνδρας οἵτινες ἔμελλον νὰ ὀδηγήσωσιν ἡμέραν τινα τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα εἰς ἀπροσδοκίτους ἐπιτυχίας. Ἐν ἀρχῇ ἤδη τῆς ἐκπνεούσης νῦν ἑκατονταετηρίδος ὁ Γεώργιος Βούλγαρης, μπᾶς-ρεῖς τῆς ὀθωμανικῆς ρεάλε, πατρονάμπεης, μοίραρχος, ἐθεωρεῖτο ὁ κράτιστος θαλασσινὸς πολεμιστὴς τοῦ σουλτάνου, τὸ ἐπισημότατον μετὰ τὸν καπιτάν-πασσᾶ ναυτικὸν πρόσωπον. Ἐτέρα οὐχὶ ἀναξία λόγου πολεμικὴ σχολὴ διὰ τὸ ἑλληνικὸν ναυτικὸν ὑπῆρξεν ὁ καταδρομικὸς στόλος τοῦ Κατσώνη, τοῦ «μαγκιὸρ Λάμπρου», τοῦ ὁποίου τὰ κατορθώματα ἐξῆψαν τὴν φαντασίαν τῆς τότε ναυτικῆς νεότητος τῆς Ἑλλάδος, ἐξήγειραν τὴν περὶ πολεμικῆς του ἱκανότητος συνείδησιν τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ καὶ κατέδειξαν τὴν σημασίαν γενικωτέρου τινος ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς θαλάσσαις ἀγῶνος. Ἐν τῷ στόλῳ τοῦ Κατσώνη ἐμορφώθησαν ἔξοχοι πλοίαρχοι καὶ ἀξιωμα-

τικοί, ὁ Ἀνάργυρος, ὁ Καρακατσάνης, ὁ Ζυγούρης, ὁ Νέστωρ, ὁ Δεληγιαννάκης, ὁ Μπούμπουλης, ὁ Κασίμης, ὁ Ἀλεξόπουλος, ὁ Ταταράκης, ὁ Νικηφοράκης καὶ ὁ μετὰ ταῦτα ναύαρχος τῶν Ψαρῶν Ἀποστόλης. Εἰς τὰς καταδρομὰς τοῦ Κατσώνη καὶ τὰς προγενεστέρας αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ 1770, καταδρομὰς τῶν Ψαριανῶν πρέπει νὰ ζητηθῶσιν αἱ ἀρχαὶ τοῦ νεωτέρου πολεμικοῦ ναυτικοῦ τῶν Ἑλλήνων, ὅπερ ἔμελλε νὰ δοξάσῃ αὐτοὺς ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς ἐν Τσεσμέ ναυμαχίας μέχρι τοῦ κατὰ πλου τοῦ ρώσσου ναυάρχου Σινιάδιν εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ μέχρι τῶν πικραμονῶν τῆς Ἐπαναστάσεως, Ὑδραῖοι καὶ Κάσσιοι, Ψαριανοὶ καὶ Σπετσιῶται καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ Αἰγαίου ναυτικοὶ δὲν ἔπαυσαν ζῶντες ὑπὸ τὴν ιδέαν ἐνδεχομένου ἐν τοῖς ὕδασι αὐτῶν πολέμου, μετρούμενοι δὲ καθ' ἐκάστην μὲ τὴν οὕτως εἰπεῖν ἐπίσημον καὶ

ἀνεκτὴν τῇ Πύλῃ πειρατείαν τοῦ Τύνητος, τῆς Ἀλγερίας καὶ τῆς Τριπολίτιδος, δὲν ἐθεώρουν πλέον ἑαυτοὺς κυβερνήτας σιταγωγῶν, ἀλλὰ τρόπον τινὰ πολεμικοὺς ἀξιωματικούς, φρουροὺς τῆς σημαίας των καὶ αὐτῶν τῶν λιμένων των, περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν ὁποίων πολὺ δὲν ἀνησυχεῖ ὁ ἐν Κερατίῳ μακκαρίως νχυλοχῶν στόλος τοῦ κράτους, Οἱ τοιοῦτοι κίνδυνοι πολλάκις δὲν ἐπήρχοντο ἐκ τῶν ἀκτῶν μόνον τῆς Βαρβαρίας. Τὸ θέρος τοῦ 1789 ἡ Ὑδρα προσεβάλλετο ὑπὸ τοῦ διαβοήτου καταδρομέως Γουλιέλμου τοῦ Μελιταίου, ἡγουμένου στόλου ὑπὸ ρωσικὴν σημαίαν, καθ' οὗ ὁ Κατσώνης κατὰ μὲν τὸν βιογραφήσαντα αὐτὸν υἱὸν του καὶ τὸν Σάθαν ἀντετάχθη, κατὰ δὲ τοὺς Ὑδραίους χρονογράφους οὐ μόνον δὲν ἀντετάχθη, ἀλλὰ καὶ συνέπραξε μετ' αὐτοῦ.

Ἐκ πάντων τούτων ἄγρυπνος τῶν ναυτικῶν νήσων μέριμνα περὶ τὰ πο-

λεμικά. Οἱ λιμένες δὲν ἀνέμεινχν τὴν Ἐπανάστασιν ὅπως ὀχυρωθῶσι, πολὺ δὲ περισσότερον δὲν ἀνέμειναν αὐτὴν τὰ σκάφη ὅπως ὀπλισθῶσιν. Ταῦτα δὲν ἐναυπηγοῦντο πλέον κατὰ τύπον ἀπλῶν ἐμπορικῶν σκαφῶν. Ἐν ἔτει 1816 τὸ ἐλληνικὸν ναυτικὸν τοῦ Αἰγαίου ἠρίθμει ἐπτακόσια σκάφη μετὰ δεκαοκτὼ χιλιάδων ναυτῶν καὶ ἑξακισχιλίων πυροβόλων ! Ὁ ἀγὼν εὔρε τὰς νήσους πανόπλους. Ὀλίγας μόνον ἡμέρας μετὰ τὰ ἐν Καλαβρύτοις γεγονότα ἡ Μπουμπουλίνα ἐνεφανίζετο πρὸ τοῦ Ναυπλίου καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀνήγετο ὁ πρῶτος μέγας ἐλληνικὸς στόλος. Ὑπῆρχε δὲ ἤδη φιλοκάλως τετυπωμένον ἐν τῷ ἐπὶ Βούλγαρη ἰδρυθέντι ὑδραῖκῳ τυπογραφείῳ τοῦ Τόμπρα πλήρες σηματολόγιον, καθ' ὃ οἱ μοίραρχοι ἔμελλον νὰ σημαίνωσι ἐξελιγμοὺς καὶ κινήσεις, ἐφαρμόζοντες τακτικὴν οὐχὶ κατωτέραν τῆς τακτικῆς τῶν στόλων τοῦ Ῥόδνεῦ καὶ τοῦ Κέππελ. Ὀλίγον τι βραδύ-

τερον ὁ Πάργιος καὶ ὁ Νικόδημος κα-
τεσκεύαζον πυρπολικά ὁμοια ἐκείνων.
ἄτινα μόνον ἐν Τουλῶνι ἠδύναντο νὰ
κατασκευασθῶσιν ὅπου ὁ πρῶτος εἶχε
διδασχθῇ τὴν κατασκευὴν αὐτῶν ὑπὸ
τοῦ γάλλου ἀξιωματικοῦ Ρίτσι. Πα-
ραμοναὶ μεγάλων ἔργων, καθ' ἃς βλέ-
πομεν ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν ὑπὸ τῆς ἀ-
νάγκης ἐπιβαλλομένην ἀσκησιν καὶ
παρασκευὴν, ἀφ' ἐτέρου ὅμως καὶ ἀ-
ξιόλογόν τινα τάσιν πρὸς ἀπόκτησιν
θεωρητικῶν τινων γνώσεων ἀπαραί-
τήτων εἰς διεξαγωγὴν σπουδαιοτέ-
ρων πολεμικῶν ἐγχειρημάτων. Ὁ
Γιακουμάκης Τουμπάζης κατέλιπεν
ἐγχειρίδιον νχυτιλίας καὶ σημειώσεις
περὶ πυροβολικοῦ, σωζομένας ἐν τῷ
Ἱστορικῷ καὶ Ἐθνολογικῷ Μουσείῳ,
μετὰ σχεδίων καὶ πινάκων.

Ἡ περὶ τὰ πολεμικὰ ἐπιμέλεια ἐ-
πετάθη, ὅτε αἱ ἐνέργειαι τῆς Ἐ-
ταιρίας τῶν φιλικῶν ἔφθασαν μέχρι
τῶν ναυτικῶν ὁμίλων. Τότε δὲ ἦτο
φυσικὸν νὰ στραφῇ πλέον ὁ λογισμὸς

τῶν πεπειραμένων θαλασσινῶν ἐκεί-
νων καὶ πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀρχη-
γίας τῶν ναυτικῶν δυνάμεων, αἵτινες
κατὰ τὴν εὐκταίαν σύγκρουσιν ἔμελ-
λον νὰ παρταχθῶσιν. Ἀνεπαισθή-
τως ἐμορφώθη ἡ πεποίθησις περὶ τῶν
κεκλημένων ν' ἀρχηγήσωσιν ἐν ἐνδε-
χομένη περιπτώσει. Εἰς ἐπιβολὴν ὁ-
μως τῶν ἐκλεκτῶν τούτων δὲν ἐξήρ-
κεσε μόνη ἡ ναυτικὴ αὐτῶν ἀρετὴ,
ἡ πείρα καὶ ἡ ἀποδεδειγμένη αὐτῶν
εὐτολμία. Τὸ γένος, ἡ κοινωνικὴ τά-
ξις ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ λίαν δι-
καίως. Ἡ φύσις τῶν ναυτικῶν ἐκεί-
νων κοινωνιῶν καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς
μᾶλλον δημοκρατιζούσης ψαριανῆς ἦτο
ἰδιαζόντως ἀριστοκρατική. Ἡ οὕτως
εἰπεῖν εὐγένεια ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν
πρωτευόντων ἐφοπλιστῶν, διευθυνόν-
των πράγματι καὶ τὰ κοινά, ὁ δ' ἀ-
πλῶς πλοιαρχῶν οὐδέποτε ἠδύνατο
νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὸν ὀπλίζοντα ἄμα
καὶ πλοιαρχοῦντα. Παρεμφερές τοῦτο
πρὸς τὴν παλαιότητα τριηραρχίαν,

πρὸς τὰ ἐν τῷ στόλῳ τοῦ λόρδου Χάουορδ τοῦ Ἐφιγκαμ τοῦ ἀντιπαρταχθέντος κατὰ τῆς μεγάλης Ἀρμάδος κρατήσαντα, πρὸς τὰς συνηθείας τῶν *gueux de mer* τῆς ὀλλανδικῆς ἐπαναστάσεως, τῶν σκανδιναυῶν Βίκιγκ. Ἐπανάληψις τῆς ἱστορίας οἰουδήποτε πρωτογενεὺς πολεμικοῦ ναυτικοῦ.

Εἰς τὸ εἶδος τῶν ναυτικῶν τούτων εὐπατριδῶν ἀνῆκον ὁ Τουμπάζης, ὁ Μιαούλης, ὁ Ἰωάννης Βούλγαρης, ὁ Μπότσης, ὁ Ἀποστόλης, ὁ Ἰούλιος Μπουρέκας τῆς Κάσσου, ἡ δὲ ὕψωσις αὐτῶν εἰς τὴν ἀρχηγίαν δὲν ἦτο ἔργον οὔτε τυχαίας οὔτε αὐθαιρέτου ἀποφάσεως τῶν προκρίτων. Ἦσαν οἱ φυσικοὶ ἀρχηγοὶ τοῦ στόλου καὶ μετὰ νέαν τῶν πρᾶγματων μελέτην πείθουμι ὅτι δὲ εἶχον ἐντελῶς ἄδικον ἐν ἄλλῃ πρᾶγματεῖά μου γράφων, ἀπὸ ναυτικὸν τῆς Ἐπαναστάσεως, πολὺ πρὶν ἐπιστῇ ἡ στιγμή τοῦ κατὰ τοῦ πολεμίου ἐπίπλου, εἶχε τοὺς στόλους

αὐτοῦ, τοὺς ἀρχηγούς του, αὐτὸν τὸν ὀργανισμόν του, πληρεστάτην δ' ἐπίγνωσιν τοῦ μεγέθους τοῦ ἐπικειμένου ἔργου».

Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ἱστορίας τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους» εἰ καὶ δὲν φαίνεται ἐν γένει μακρυνόμενος τοιαύτης τινος γνώμης πλανᾶται ὡς πρὸς τὸν Μιαούλην νομίζων ὅτι «ὁ Λάζαρος Κουντουριώτης ἐμάντευσε τίς ἐκ τῆς πολυαρίθμου πλειάδος τῶν ἀρειστολόμων τῆς Ὑδρας πλοιάρχων ἔφερεν ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ τὴν πεπρωμένην τῆς ἡγεμονίας σπραγίδα». Δὲν ὑποθέτω ὅτι ἦτο ἀνάγκη μαντείας διὰ νὰ διακριθῇ τὸ πασιφανές, ὅπερ εὐχερῶς θέλω ἀποδείξῃ δι' ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων καὶ πληροφοριῶν βασιμωτέρων τῶν «ὁμιλιῶν τῶν φιλτάτων τῷ ἱστορουμένῳ» ἐφ' ὧν ὁμολογεῖ ὅτι στηρίζεται ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐξόχου ἄλλως ἔργου τῆς «Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους».

Ἐν Ὑδρᾷ δύο κυρίως πρὸ τοῦ ἀγῶ-

νος γενεαὶ ναυτικῶν πολεμιστῶν διε-
κρίθησαν, ὀλίγα ἔτη ἢ μία προηγη-
θεῖσα τῆς ἄλλης. Ἡ μὲν πρώτη αὐ-
τῶν ἔδωκε τὸν Μιαούλην, ἡ δὲ νεω-
τέρα πάντας σχεδὸν τοὺς ὑποδεεστέ-
ρους μοιράρχους καὶ κυβερνήτας τοῦ
ὕδραϊκοῦ στόλου. Ὁ Μιαούλης ἀνῆ-
κεν εἰς τὴν γενεὴν τοῦ Γεωργίου
Βούλγαρη, τοῦ Δημητρίου Σαρχόση,
τοῦ Ἰωάννου Καραντάνη, τοῦ Κων-
σταντίνου Μεθενίτου, τοῦ Ἀναγνώ-
στου Καρμανιόλα, τοῦ Γεωργίου Κι-
βωτοῦ, τοῦ Χατζῆ-Λαζάρου Κατάρρα,
τοῦ Κωνσταντίνου Γκιούστου, οἵτι-
νες δὲν ἀπετέλουν ὀλίγην δόξαν διὰ
τὴν μικρὰν νῆσον, καθ' ἣν ἐποχὴν οὐ-
δεὶς ἐφαντάζετο ὅτι ἐκ τῶν κόλπων
αὐτῆς ἔμελλον νὰ ἐξέλθωσι νέοι
Δυγκέ-Τρουέν καὶ νέοι Ρούϋτερ. Ὁ
Βούλγαρης, ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔ-
τους σεφερλῆς, ὡς ἐκαλοῦντο οἱ ἐν τῷ
τουρκικῷ στόλῳ θητεύοντες Ἕλλη-
νες, ταχέως εἰς κυβερνήτην τῆς ὀθω-
μανικῆς ναυαρχίδος προαχθεὶς, μα-

θητῆς τοῦ διακεκριμένου καπιτάν-
 πασᾶ Χουσεῖν, σώσας τὴν ζωὴν αὐ-
 τοῦ κατὰ τὴν ἐναντίον τοῦ Πασβά-
 νογλου στρατεῖαν, καθ' ἣν ἔπιπτον
 οἱ Ἰδραῖοι ἀξιωματικοὶ Τζάπιλας
 καὶ Μπούζας, διακριθεὶς ἀκόμη τῷ
 1797 ἐν Αἰγύπτῳ, καθαρίσας, — ἐπὶ
 κεφαλῆς μοίρας μετὰ πληρωμάτων
 κατὰ τὸ πλεῖστον ἐλληνικῶν, — τὴν
 ἀνατολικὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου
 πρωτοφανοῦς τὸ θράσος πειρατείας,
 ἤθελεν ἀνυψωθῆ εἰς αὐτὸ τὸ ἀξίωμα
 τοῦ καπιτάν-πασᾶ ἂν μὴ ἀπέκρουεν
 ἐπιμόνως τὴν ἐπανειλημμένως προ-
 ταθεῖσαν αὐτῷ ἀλλαξοπιστίαν. Ὁ
 Καραντάνης, κυβερνήτης καὶ οὗτος
 τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδος, σώσας αὐ-
 τὴν διὰ θαυμάτων τόλμης καὶ δεξιό-
 τητος φλεγομένην διὰ μέσου τῶν
 ρωσικῶν γραμμῶν, ἐγένετο ἥρως διὰ
 μόνον τὸν ἔρωτα τοῦ ἐπαγγέλματος
 καθ' ἣν ἐποχὴν δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐξε-
 γερθῆ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀπτοήτων
 τούτων ἀνδρῶν ἢ ἐλπίς τῆς ἐθνικῆς

ἀναστάσεως. Ὁ Σαρχόσης, προώρως
δυστυχῶς ἀπολεσθεὶς ἐκ κιτρίνου πυ-
ρετοῦ ἐν Μαρτινίκα, ὑπῆρξεν ὁ κυρίως
ἐμφυσήσας τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα
εἰς τὸ ὑδραϊκὸν ναυτικόν. Οὐδεὶς ἡ-
δύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὸ σκάφος του
ἦτο ἐμπορικόν, κρίνων ἐκ τοῦ τύπου
αὐτοῦ, ἐκ τῆς πειθαρχίας τοῦ πλη-
ρώματος, ἐκ τῶν τρόπων του ἀπαί-
ροντος ἢ καταπλέοντος, χαιρετίζον-
τος τὴν σημείαν τοῦ λιμένου διὰ τῶν
νενομισμένων βολῶν ἐν αὐτῇ τῇ Θεσ-
σαλονίκη, ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντι-
νουπόλει. Βεβαίως δὲ ὁ θαλασσινὸς
οὗτος ἐθεώρει ἑαυτὸν σπουδαίως ὡς
ἀποτελοῦντα μέρος ἐπισήμου ναυτι-
κῆς δυνάμεως καὶ τὴν μικράν του
νῆσον κράτος σχεδὸν αὐτόνομον, ἄ-
φοῦ ἐν ὀνόματι αὐτῆς ἐζώγει ὀλό-
κληρον συμμορίαν ληστοπειρατῶν ἐν
Καϋμένη. Ὁ Μεθενίτης ἐφημίθη
καταβαλὼν μετὰ λυσσώδη πάλην κορ-
βέταν τοῦ δέῦ τῆς Ἀλγερίας ὑπὸ τὰς
ὄψεις ὀλοκλήρου τῆς πρωτευούσης τῆς

Μαγιόρκας Πάλμας, φρενητιωδῶς ἐ-
πευφημούσης. Ὁ ἀγὼν διεξήχθη ὑπὸ
τοὺς ὅρους τῆς περιλαλήτου μεταξὺ
«Κηρσάρζ» καὶ «Ἀλαβάμας» μονο-
μαχίας. Οἱ ἀντίπαλοι συναντηθέντες
ἐν τῷ λιμένι ὤρισαν ἐκτὸς αὐτοῦ τό-
πον καὶ ὥραν τῆς συγκρούσεως, ὅπως
ὀλίγα τινα ἔτη πρότερον ἔπραττον
τοῦτο ὁ ἄγγλος πλοίαρχος Κούρτνεϋ
καὶ ὁ γάλλος Μπονπάρ ἐνώπιον τῆς
Νέας Ὑόρκης. Τῆς αὐτῆς τόλμης καὶ
δεξιότητος ἦσαν ὁ Καρμανιόλας, τεσ-
σαράκοντα μίλια ἀπὸ τῆς Καρθαγένης
ἀποκρούσας, μετ' ἀπεγνωσμένην πάλ-
λην, τὴν κατ' αὐτοῦ ἐμβολὴν τῶν πε-
ζόναυτῶν γαλλικοῦ πάρωνος διώξαν-
τος αὐτόν, καὶ ὁ Κατάρας καταβα-
λὼν περὶ τὰς ἀκτὰς τοῦ παπικοῦ
κράτους δύο τυνησίους πειρατάς. Ὁ
Κιβωτὸς κατεβύθισεν ἰσχυράν ἀλγε-
ρινὴν κορβέταν μεταξὺ Μελίτης καὶ
Σικελίας. Τέλος ὁ Γκιουστός. ὁ πα-
τριώτης Γκιουστός, ὁ θχνατωθεὶς ἐν
Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τὰς ὀφείας τοῦ

Χοσρέφ ὡς φιλικὸς, εἶχε προαχθῆ καὶ οὗτος ὡς ὁ Βούλγαρης εἰς μπὰς-ρεῖς τῆς ναυαρχίδος. Καὶ δὲν ἦσαν μόνοι οὗτοι. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ναυτικὴ νεότης εἰς τὰς τάξεις τὰς ὁποίας κατελέγετο καὶ ὁ Μιαούλης, μόνος σχεδὸν ἐκ τῶν μάλλον ἐξεχόντων ὁμηλικῶν ἐπιζήσας ὅπως ὀδηγήτῃ τὴν εὐθύς κατόπιν γενεὰν εἰς τὸν δυσχερέστατον τῶν ἀγώνων. Ἦτο πρεσβύτερος τοῦ Σαχτούρη κατὰ δεκαπέντε ἔτη καὶ κατὰ εἰκοσιεπτὰ τοῦ Ἀντωνίου Κριεζῆ.

Ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1769. Τὸ ἔτος τοῦτο πολλάκις θὰ σημειωθῇ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀφοῦ εἶνε τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀνδρέου Μιαούλη, τοῦ Λαζάρου Κουντουριώτου, τοῦ Γεωργίου Βούλγαρη καὶ ἂν θέλετε ἀκόμη τοῦ Σατωβριὰν τοῦ Νεύ, τοῦ Οὐέλιγκτων τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ οἰκογένεια εἰς ἣν ὁ ναύαρχος ἀνήκει, — οἱ Βῶκοι, — καταγομένη ἐξ ἐνὸς τῶν ὑπὸ τὴν προστα-

σίαν τῆς σουλτάνας Βαλιδὲ χωρίων, τῶν Φύλλων, ἐγγὺς τῆς Χαλκίδος κειμένου ὅπου ἔτι σώζεται θέσις Βωκέϊκα, εἶχεν ἤδη ἐγκατασταθῆ ἐν Ὑδρᾷ ἓνα αἰῶνα ἀκριβῶς πρὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ. Ἐντελῶς ἀστήρικτος εἶνε ὁ ἰσχυρισμός τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ καὶ τοῦ «Εὐρίπου» ὅτι ὁ Μιαούλης ἐγεννήθη ἐν Φύλλοις, δεκαεπτὰ δὲ ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ἠναγκάσθη νὰ καταλίπη τὴν Εὐβοίαν καὶ φύγη εἰς Ὑδραν, φονεύσας Τοῦρκον ἐπιβουλευθέντα τὴν ὠραίαν ἀδελφὴν τοῦ πατρὸς του. Τὸ αὐτὸ ἄλλως λεξικὸν ἀμέσως κατωτέρω ἀναγράφει ὅτι ἐν ἡλικίᾳ δεκαἑξέ ἐτῶν ἀνεδείχθη κυβερνήτης ἐνὸς τῶν πατρικῶν πλοίων τὰ ὅποια βεβασίως δὲν ἐφωπλίζοντο ἐν τοῖς μεσογείοις Φύλλοις. οὔτ' ἐξέπλεον αὐτῶν. Τοιαῦτα δὲ γεγονότα δὲν ἤθελον ἀγνοῇ οὔτε ὁ πρεσβύτερος τοῦ Μιαούλη Ἰωάννης Κριεζῆς, οὔτε ὁ σύγχρονος Γεώργιος, ὁ τοσαύτας λεπτομερείας περὶ τοῦ πρὸ τοῦ 1821

ὑδραϊκοῦ βίου ἀναγράψας, οὔτε ὁ Ἄν-
τώνιος Μιαούλης ὁ υἱὸς τοῦ ναυάρ-
χου καὶ συμμαχητῆς, οὔτε ὁ ὑπα-
σπιστῆς αὐτοῦ Στύπας. Ὅλως τὸ ἐ-
ναντίον μάλιστα· πάντες οὗτοι συμ-
φωνοῦσιν, ἀνομολογεῖ δὲ καὶ ἡ οἰκο-
γενειακὴ παράδοσις, ὅτι ὁ Ἀνδρέας
Μιαούλης ἐγεννήθη ἐν Ὑδρα.

Ὁ πατὴρ τοῦ ναυάρχου ὑδραῖος
κοτζάμπασης Δημήτριος Βῶκος ἐγεν-
νήθη καὶ οὗτος ἐν Ὑδρα καὶ τρεῖς
νυμφευθεὶς ἔζησεν ἐν αὐτῇ μέχρι τοῦ
θανάτου καὶ τῆς τρίτης αὐτοῦ συζύ-
γου, μεθ' ὃν προσλαβὼν τὸ μοναχι-
κὸν σχῆμα ἀπεχώρησεν εἰς Σύμην, ὅ-
που βραδύτερόν ποτε ἐπεσκέφθη αὐ-
τὸν ὁ ναύαρχος, καταπλεύσας ἐπὶ κε-
φαλῆς ὀλοκλήρου μοίρας. Τὸν Ἀν-
δρέαν ἀπέκτησεν ἐκ τῆς τρίτης αὐ-
τοῦ συζύγου Ἀδριανῆς, χήρας Ἀν-
δρέου τινος Βόχα, δεύτερον μὲν υἱὸν
αὐτῆς, τέταρτον δὲ μεταξὺ τῶν ἑξ
υἱῶν του, οἵτινες πάντες ἐκτὸς τοῦ
Ἀνδρέα ἔφερον τὸ οἰκογενειακὸν Βῶ-

κοι, ὁ Γεώργιος ἐκ τῆς πρώτης συ-
ζύγου, ὁ Ἀντώνιος ἐκ τῆς δευτέρας
καὶ ἐκ τῆς τρίτης ὁ Ἀθανάσιος· ὁ
καὶ Ἀναγνώστης, ὁ Θεοφάνης καὶ ὁ
Νικόλαος, πάντες πρόκριτοι ὡς ὁ πα-
τήρ αὐτῶν καὶ ὁ Μιαούλης, ἐκτὸς τοῦ
Γεωργίου καὶ Θεοφάνους· διότι τὸ ἀ-
ξίωμα τοῦ προὔχοντος δὲν ἦτο ἀπο-
λύτως κληρονομικὸν ἐν Ὑδρᾷ. Εἶχε
δὲ καὶ θυγατέρας ὁ πολύτεκνος Βῶ-
κος τὴν Ἀρχόντω Ἀνδρέου Χατζῆ
Ἀνδρέου, τὴν Ἀδριανὴν Δ. Κριεζῆ
καὶ τὴν Διαμάντω Β. Παντελάκη.
Ταῦτα κατὰ τὰ γνωστὰ καὶ ἐξηκρι-
βωμένα περὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογε-
νείας ἐξ ἧς ὁ Μιαούλης, ἀνατραφεί-
σης ὑπὸ τοῦ αὐστηροῦ γέροντος Βῶ-
κου ἐν χρηστότητι καὶ φιλοπατρίᾳ.
Καὶ οἱ μὲν δύο πρωτότοκοι Γεώργιος
καὶ Ἀντώνιος λόγῳ ἡλικίας δὲν με-
τέσχον τοῦ ἀγῶνος· ὁ Ἀθανάσιος
δὲν ἦτο ναυτικὸς οὔτε ναυτικούς υἱοὺς
εἶχεν· ὁ υἱὸς ὁμοίως τοῦ Ἀντωνίου Δη-
μήτριος Βῶκος μετέσχε δεκαοκτῶ

ἐκστρατειῶν. Ἐπίσης οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοφάνους, ὧν ὁ μὲν Δημήτριος ἦτο πλοίαρχος, ὁ δὲ Ἀντώνιος εἶνε ὁ περίφημος πυρπολητής, ὁ ἀνατινάξας ὀθωμανικὴν κορβέταν ἐν Σούδα, ὁ μετὰ τοῦ Κανάρη καὶ Μπούτη κατὰ τῆς Ἀλεξανδρείας ἀποσταλείς. Τρίτος υἱὸς τοῦ Θεοφάνους, πυρπολητής καὶ οὗτος ἐκάη περὶ τὸ Μεσολόγγιον μὴ θελήσας νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πρόωρος ἀνὰ πλεῖστον πυρπολικὸν τοῦ. Ὁ νεώτατος τῶν ἀδελφῶν τοῦ ναυάρχου Νικόλαος Βῶκος ἦτο καὶ οὗτος ἐκ τῶν καλῶν πλοιάρχων τοῦ ἁγῶνος. Προσθέσατε νῦν εἰς τὴν πλειάδα ταύτην τῶν γενναίων τοὺς ἐκ τῶν ἐξ υἱῶν τοῦ Μιαούλη μετασχόντας τοῦ πολέμου, τὸν ναύαρχον Δημήτριον, τὸν κυβερνήτην τῆς ναυαρχίδος «Ἀρεως» καὶ ἐπιστολέα τοῦ στόλου Ἀντώνιον, τὸν ἐν τῇ ὑπὸ τὰ Κύθηρα ναυμαχίᾳ τοῦ 1824 διακριθέντα πλοίαρχον τῆς μοίρας Σαχτούρη εἰκοσαετῇ Ἰωάννην καὶ τὸν Ἑμμά-

νουήλ, ἀξιώματικόν καὶ τοῦτον τοῦ Ἀγῶνος, διὰ τὸ ἔχητε πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς ἡρωικῆς ταύτης πατριᾶς. Τοὺς ἕξ αὐτοῦ υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Μαρίαν Πινότση, ὁ ναύαρχος Μισούλης ἀπέκτησεν ἐκ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Εἰρήνης, εὐειδοῦς θυγατρὸς τοῦ ἱερέως Ἰωάννου Μπίκου.

Ὁ Ἀνδρέας ὑπῆρξεν εὐσωμον καὶ πνευματῶδες παιδίον. Πλήρης ζωῆς, παρεῖχε πράγματα εἰς τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν ἀνατροφὴν αὐτοῦ, ἥτις εἰρήσθω ἐν παρόδῳ μικρὸν προέκαψε παρὰ τὰς ἐπιμόνους προσπαθείας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Παίζων οὗτος ἀπεκάλει τὸν ἀτίθαστον υἱὸν μαγκιὸρ - Λάμπρον, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ τόσον ὀλίγον συμπαθοῦς πρὸς τὴν νομιμόφρονα καὶ συντηρητικὴν Ὑδραν ἀτρομῆτου καταδρομέως, ὅστις εἶχε τότε πληρώσῃ τὴν ἀνατολικὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου διὰ τῆς φήμης του. Δὲν ἐβράδυνεν ἄλλως ὁ ἥρως ἡμῶν, ὡς θέλουσιν τινες τῶν βιογράφων αὐ-

τοῦ, ἡ οἰκογενειακὴ ὁμῶς παράδοσις ἀποκρούει, νὰ δώσῃ νέας δικαιολογίας εἰς τὸ παρωνύμιον τοῦτο. Καταλιπὼν τὸ πλοῖον τοῦ θεοῦ του Γεωργίου Στύπα, ἐν ᾧ τὸν εἶχον κατατάξῃ ἀπὸ τῆς δεκαετοῦς αὐτοῦ ἡλικίας, ἠκολούθησε τὸν πλοίαρχον Μιχαὴλ Χατζη-Μιχάλην συμπράττοντα μετὰ τῶν καταδρομέων Λάμπρου Κατσώνη καὶ Γουλιέλμου τοῦ Μελιταίου καὶ τοῦ ἄρματωλοῦ Ἀνδρούτσου. Ἀπαξ τότε ἐτόλμησε ν' ἀνέλθῃ μετὰ τοῦ Χατζη-Μιχάλη μέχρις αὐτοῦ τοῦ Καίρου. Ὅτε ἐπανήλθεν εἰς Ὑδραν δὲν ἦγε πλέον τῶν δεκαεξέ εἰς τῶν ἡλικίαν. Ὁ ἔρως τῆς θαλάσσης εἶχεν ἀπορροφησῇ αὐτὸν ἐντελῶς. Ἦτο ἄλλωςτε τοῦτο πατροπαράδοτον, ἡ ἄνωθεν κλησις. Εἶχεν ἀποκτήσῃ πρωτίμως τι τὸ ἀρχικόν, ὅπερ ἐπεικῶς συνεχώρουν αὐτῷ οἱ πρεσβύτεροι διὰ τὰ πολλὰ αὐτοῦ προτερήματα. Ταχέως κατεδείχθη δραστήριος καὶ τολμητίας καὶ ἡ κοινὴ γνώμη

τῶν συγγενῶν, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀσθενήσαντος ἀδελφοῦ του Ἀντωνίου, ἐπέβαλεν οὕτως εἰπεῖν εἰς τὸν διστάζοντα πατέρα τὸν δεκαεξαετη νεανίσκον κυβερνήτην τοῦ οἰκογενειακοῦ σκάφους, ὅπερ ἦτο ἓν πρώτης τάξεως «λατινάδικο», ὡς ἀπεκαλοῦντο τότε τὰ σιταγωγὰ, τὰ προηγηθέντα τῶν παρόντων καὶ τῶν τριστήλων τῆς Ἐπαναστάσεως. Τὸ τί ἠξίζεν ὁ νεαρός καπετάνιος ἀπέδειξεν ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῦ βημάτων. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων πλοιάρχων, οἵτινες συνέδεσαν σχέσεις μετὰ τῶν ἐμπορείων τῶν κόλπων τῆς Γενούης καὶ τοῦ Λέοντος. Μικρόν τι μετὰ ταῦτα Μπροῦσκος ὁ Πεσλήκης ἐκπλεύσας τοῦ στενοῦ τῶν Γαδεύρων κατήγετο εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς καὶ ὁ Δημήτριος Χριστόφίλος ἐπλεε πρῶτος ἐκ τῶν Ὑδραίων εἰς Ἀμερικὴν. Ἦσαν οἱ χρόνοι τῆς ἀκμῆς τοῦ ὑδραϊκοῦ ναυτικοῦ. Ἡ μερὶς τῶν ναυτῶν τοῦ Μιαούλη ἐπανα-

πλέοντος ἐκ Νικαίας ἀνῆλθεν εἰς χίλια διακόσια γρόσια ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ἦδη τὰ λατινάδικα δὲν ἐχώρουν πλέον τοὺς Ὑδραίους· ὁ Πεσλήκης ἐναυπήγει πλοῖον ἐν Φιοῦμε, ὁ δὲ Μιαούλης ἠγόραζεν ἐν Χίῳ λαμπρὸν σκάφος τουρκοκρητός, τὸν «Μιαούλ», ὅστις ἐπέπρωτο νὰ ἐκτοπίσῃ τὸ οἰκογενειακὸν τοῦ ναυάρχου ὄνομα, προσδίδων εἰς αὐτὲν τὸ ἴδιον. Περὶ τῆς ἐκ τοῦ «μία οὔλοι» ἐτυμολογίας ἐννοεῖται ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ γίνῃ σοβαρῶς λόγος. Μετὰ τινά ὅμως χρόνον ὁ Μιαούλης δὲν ἤρκειτο πλέον εἰς τὸν εἰρηνικὸν «Μιαούλ».

Πλησιάζομεν εἰς τὸ τέλος τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ἡ δὲ τουρκικὴ σημαία οὐδὲν δύναται κατὰ τῶν θρασέων Βαρβαρέσων, τῆς Πύλης ἄλλως ἐχούσης λίαν ἐπιδεικῶς πρὸς αὐτούς. Ἐνταῦθα πρέπει νὰ τεθῇ τὸ χρονικὸν ὄριον μεθ' ὃ τὰ τέως ἀπόλεμα ἐλληνικὰ σκάφη ἄρχονται μεταβάλλοντα ὄψιν, ἰδίως μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀλγερίνων ἀθρόον

αίχμαλωσίαν τριακοσίων Ὑδραίων, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἄντ. Κριεζῆς μειράκιον ἔτι. Ὁ Μιαούλης ἀγοράζει πάρωνα ἐκ Νεαπόλεως, μετὰ ἐπικερδῇ δὲ πλοῦν εἰς Γενούην καταπλέει ἐπ' αὐτοῦ εἰς Λισαβῶνα, πρῶτος μεταξὺ τῶν ναυτικῶν ἡμῶν. Ἐν ἔτει 1802 παραδούς τὸν πάρωνα εἰς τὸν γυναικάδελφον αὐτοῦ Ἀντώνιον Μπίκον ναυπηγεῖ ἐν Ἐνετίᾳ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἐμπειροτέρου τῶν Ὑδραίων ναυπηγῶν τὸ λαμπρότατον τῶν ἑλληνικῶν σκαφῶν, εἰκοσιδύο πυροβόλων, ἀληθὲς κορβέτον, πληρώματος ἑκατὸν πέντε ἀνδρῶν, τοῦ ὁποίου μόνον ὁ διάκοσμος τῆς αἰθούσης τοῦ μεγαλοπρεποῦς πλοιάρχου καὶ τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη ὑπελογίσθησαν εἰς πλείονα τῶν πεντακισχιλίων δισπηλίων. Ἡ ναυπήγησις τοῦ σκάφους τούτου ἔδωκε τὸ σύνθημα ἀληθοῦς ναυπηγικῆς ἀναμορφώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ καὶ ἐκ πλείστων εὐρωπαϊκῶν καὶ ἑλληνικῶν ναυπηγείων κα-

θειλκύσθησαν εἰς λογαριασμόν τῶν ἐφοπλιστῶν τοῦ Αἰγαίου σκάφη ἐπιτήδεια οὐ μόνον πρὸς μεταφορὰν ἀλλὰ καὶ πρὸς μάχην. Τῶν νέων σκαφῶν τούτων, ὧν οὐδὲν σχεδὸν ὑπῆρξε μὴ φέρον τὸ ὄνομα ἀρχαίου τινὸς προγονικοῦ θεοῦ ἢ ἥρωος, τὰ ἀριστα ἦσαν τοῦ Σαχίνη, τοῦ Τσαμαδοῦ, τοῦ Βούλγαρη, τοῦ Ζάκα, τοῦ Πινότση, τοῦ Κριεζῆ, τοῦ Τουμπάζη, τοῦ Σαχτούρη, τοῦ Λαλεχοῦ, τοῦ Μπουντούρη, τοῦ Βατσαξῆ, ὧν τινὰ ἐχρησίμευσαν μετὰ ταῦτα εἰς τὸν ἀγῶνα.

Ἐπὶ τοῦ νέου τούτου πλοίου παραδιάζων ὀλίγον τι βραδύτερον ὁ Μιαούλης δευτέραν φορὰν τὰς γραμμὰς τῶν ἀποκλειόντων τὴν Γένοβαν Ἄγγλων ἐδιώχθη ὑπὸ πλειόνων σκαφῶν καὶ ὑπὸ γαλήνης καταληφθεὶς πρὸς τὰ παράλια τῆς Ἰσπανίας καὶ συλληφθεὶς προσήχθη ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ, ὅστις ἦτο ὁ Νέλσων. Πολυτρόπως ἐξετέθησαν τὰ κατὰ τὴν συνάντησιν ταύτην. Νὰ παραδεχθῶ-

μεν τὴν ὑπὸ τοῦ Κριεζῆ ἀναγραφομένην παράδωκιν ; Κατ' αὐτὴν ὁ Μιαούλης ἦτο ἐλευθεροτέκτων, ἐλπίζων δὲ ὅτι καὶ ὁ Νέλσων θὰ ἦτο τοιοῦτος προσέφυγεν εἰς τὰ συνήθη τῶν τεκτόνων σημεῖα ἀναγνώρισεως καὶ ἔσχε τὴν τύχην νὰ εὕρεθῇ πρὸ ἀδελφοῦ, ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν ἐλεύθερον. Κατ' ἄλλην ἀκόμη ἀφελεστέραν ὁ νικητὴς τοῦ Ἀβουκίρ τοσοῦτον ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ ἀτρομήτου ἥθους τοῦ Ἑλλήνος ἐμποροπλοιάρχου ὥστε ἀπέλυσεν αὐτὸν ἐπειπὼν προφητικά τινα διὰ τὸ μέλλον μεγαλεῖον τοῦ ἀνδρὸς δίκην παχυλόγου τινὸς Φαλστάφ. Πειστικώτερα εὐτυχῶς διηγεῖται ὁ Ἀγγλος Ἑμερσον, ἔχων σύμφωνον τὸν συμπλωτῆρα τοῦ Μιαούλη Στύπαν : « Συλληφθεῖς ποτε ὑπὸ τοῦ λόρδου Νέλσωνος μετὰ ἐτέρων δύο ἐλληνικῶν πλοίων δὲν κατεδέχθη ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τῶν πλοιαρχῶν αὐτῶν, προσπαθούντων νὰ ἀποκρύψωσι τὴν γαλλικὴν ιδιότητα

τοῦ φορτίου· ἡ πα
 ὠμολόγησεν ὅτι ἡ
 καία ἐγένετο ἀφο
 τοῦ ἄγγλου ναυάρ

Διαφυγὼν τὸν
 κίνδυνον ὁ Μιαοῦ
 μικρὸν εἰς τὸν
 Πλέων ἐξ Ἀλγερί
 τρίβη ἐπὶ τινος ὑφ
 ρίφαν. Μετ' ἀπρο
 ἱστορεῖ ὁ Παπαρρη
 τὸ ναυάγιον τοῦτο
 φήγησιν παρὰ τοῦ
 ἐλοξοδρόμει διὰ τ
 ἐντὸς τοῦ πορθμοῦ
 ρων συμπλωτῆρ
 ὅτι ὑπάρχει περὶ
 εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς
 Τί πειράζει, ἀπήν
 κί, εἴτε μὴ πιστ
 εἴτε πεποιθὼς ὅτι
 κίνδυνον, ἐξηκολο
 ὑποδειχθὲν ὑπουλ
 συνετρίβη αἶφνης

υπέστη ὁ ἀνὴρ ζημίαν». Οἱ βιογράφοι τοῦ ναυάρχου δὲν ἀναφέρουσιν, οὐδὲ ἦτο δυνατόν νὰ ἀναφέρωσί τι τοιοῦτον· διότι ὁ Μιαούλης οὔτε μωρός, οὔτε ἄπειρός τις ναύτης ἦτο, πᾶν δὲ ἄλλο ἢ στενὴ καὶ μικροπείσμων κεφαλὴ.

Τὸ ναυάγιον περιγράφει ἐν λεπτομερείᾳ ὁ αὐτόπτης καὶ συνναυαγὸς Στύπας. Ἦτο ἡ δευτέρα μετὰ μεσημβρίαν ἡμέρας τινὸς τοῦ 1804. Τὸ πλοῖον ἐκτελοῦν διαδρομὴν κατηυθύνετο πρὸς τὴν ἄκραν τῆς Ταρίφας. Οἱ ὀπτηῖρες ἀπὸ τῶν ἰστῶν προσεπάθουν νὰ καθορίσωσι, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ διάφορα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς σημεῖα ἀναγνωρίσεως, τὴν γραμμὴν ἐνθα ἔκειτο ἡ ἐπικίνδυνος χοιράς, ἢ νὰ τὴν διακρίνωσιν ἐκ τοῦ ὑπερθεν αὐτῆς θραυομένου κύματος, πρὸς ὅστιγμὴν δ' ἐνομίσθη καταλειφθεῖσα ὑψηλῶς. Αἰφνης ἀπαίσιος κριγμὸς ἐξήγαγε πάντας τῆς πλάνης. Τὸ σκάφος εἶχε σφηνωθῇ ἐν τῷ βρά-

χω ἀμφοτέρωθεν πληγὲν καὶ κατὰ
πρύμναν καὶ κατὰ πῶραν, χωρὶς ἐν
τούτοις ἢ τρόπῃς νὰ ἐγγίσῃ τὴν πέ-
τραν. Μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ψυ-
χραιμίας ὁ Μιαούλης ἀντηνεμώσας
κατῶρθωσε νὰ ἐξελκύσῃ τὸ ἀπαλῶς
σπηνωθὲν σκάφος, ὅπερ ἐστράφη νῦν
τετραυματισμένον καὶ βραδὺ πρὸς τὴν
Ἀλγεσίραν, παραπλέον τὴν ἀκτὴν
καὶ δεινῶς διαρρέον. Ἰκανὴ ἀκόμη ἀ-
πόστασις ὑπελείπετο μέχρις Ἀλγεσί-
ρας, αἱ δὲ ἀντλῖαι δὲν κατῶρθουν
πολλά. Τότε τὸ πλήρωμα ἀνέλαβε
λεπτὴν καὶ δυσχερῆ ἐργασίαν, νὰ σύ-
ρῃ ὁλόκληρον δόλωνα ὑπὸ τὴν γά-
στραν τοῦ πλοίου ὅπως ἀνακόψῃ κατὰ
τι τὴν ὁρμὴν τῶν εἰσρεόντων ὑδάτων.
Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ πάντα ἀπέβαινον
εἰς μάτην καὶ ὁ καταποντισμὸς ἡ-
πειλεῖτο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ὁ
Μιαούλης ἐστράφη πρὸς τὴν ἀκτὴν
ἵνα ἐξοκείλῃ. Καὶ τοῦτο ὁμῶς δὲν
ἐπρόφθασε νὰ πράξῃ. Μικρὰ ἀκόμη
ἀπόστασις ὑπολείπεται μέχρι τῆς στε-

ρεᾶς, ἀλλ' ἡ θάλασσα εἶναι ἐγκατε-
 σπαρμένη δι' ὑφάλων, λείπει δὲ κα-
 τάλληλος πλοηγὸς ἀκτῆς, πρὸς ἣν
 δὲν ἐφαντάζοντο ὅτι θὰ ἦσάν ποτε
 ἠναγκασμένοι νὰ πλεύσωσιν. Νέα
 προσάραξις ἀφαιρεῖ καὶ τὴν τελευ-
 ταίαν ἐλπίδα σωτηρίας τοῦ σκάφους·
 ῥίπτονται τότε αἱ λέμβοι καὶ Μια-
 ούλης καὶ πλήρωμα μακρύνονται σι-
 γηλοὶ τοῦ τόπου τῆς καταστροφῆς,
 ἐνῶ βραδέως ἡ μεγαλοπρεπὴς ὀλκὰς
 κατέρχεται εἰς τὰς ἀβύσσους.

Ἐν τῷ ἀτυχήματι τούτῳ ἔδειξεν
 ὁ Μιαούλης τὴν γαλήνην τῶν ἰσχυ-
 ρῶν χαρακτήρων. Τὸ μὲν πλήρωμα
 ἀπέστειλεν εἰς Ὑδραν διὰ τοῦ πλοίου
 τοῦ ἐκ Σπετσῶν Ἀναγνώστου Χα-
 τζῆ Ἀναργύρου, αὐτὸς δὲ παραλαβὼν
 τὸν δεκαετῆ υἱὸν τοῦ Δημήτριον,
 ὅστις συνετέλει τὴν ναυτικὴν του ἀ-
 νατροφὴν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν
 τοῦ πατρὸς ἐπὶ τοῦ ναυαγήσαντος
 πλοίου, ἀπῆλθε διὰ τοῦ πλοίου τοῦ
 Ὑδραίου Ἀντωνίου Τούκα εἰς Λι-

θόρον καὶ ἐκίϑεν εἰς Γένοβαν ὅπου
 συνομολογήσας δάνειον μετὰ τοῦ ἐμ-
 πόρου Ῥιγάτη καθελκύει τὸν «Ἡ-
 ρακλέα», τοῦ ὁποίου τὸ σκάφος ἔμελ-
 λε βραδύτερον νὰ μετατραπῇ εἰς τὸ
 ἔνδοξον πυρπολικόν, δι' οὗ τῇ 29 Αὐ-
 γούστου 1824, ὁ πυρπολητὴς Θεοχά-
 ρης ἀνετίνασεν εἰς τὸν ἀέρα τὴν δι-
 κροτον ὑπονευαρχίδι τοῦ αἰγυπτια-
 κοῦ στόλου. Μηνάς τινος μετὰ ταῦτα
 ὁ Μιαούλης ἠνώρθου ἐντελῶς τὰ οἰ-
 κονομικά του, γενόμενος συνεταῖρος
 τοῦ ἐν Μελίτῃ μεγαλεμπόρου Θωμᾶ
 Οὐτίσωνος.

Καὶ ταῦτα μὲν εἶνε ἐμπορικὰ καὶ
 ὅλως εἰρηνικὰ κατορθώματα· ὀλίγον
 τι ὅμως πρὶν ἀπολέσῃ τὸ σκάφος του
 ὑπὸ τὴν Ταρίφην ἐπετέλεσεν ἕτερόν
 τι διαφόρου φύσεως κατόρθωμα. Διω-
 χθεὶς ἐκ τῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς
 Ἀσίας ὑπὸ ὀθωμανικῆς φυλακίδος ὡς
 παρὰ τὸ φιρμάνιον εἰσβιδάσας σιτηρὰ,
 κατέφυγεν εἰς Ὑδραν. Ἡ φυλακὶς
 ἀγκυροβολήσασα εἰς τὸ ἔναντι τῆς

Ὑδρας Μετόχιον ἀπῆτει τὴν παρά-
δοσιν τοῦ παραβάτου. Ἀντὶ πάσης
ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ Μιαούλης διέ-
ταξε τὸ πλήρωμά του νὰ ἐπιβῇ καὶ
ἀνείλκυσε τὰς ἀγκύρας. Ἐντρομοί,
λαὸς καὶ πρόκριτοι συνέρρευσαν εἰς
τὴν παρχλίαν. Ὁ νεαρὸς πλοίαρχος
μάτην ἐβεβαίου αὐτοὺς ὅτι ἀποπλέει
ὅπως παραδῶση αὐτὸς οὗτος τὸ σκά-
φος του χάριν τῆς ἡσυχίας τοῦ τό-
που. Τίς τὸν ἐπίστευεν! Ἐν τούτοις
ἀπέπλευσε, διότι οὐδεὶς ἀνελάμβανε
νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, καὶ πάντες νῦν ἀ-
νέρχονται ἀνήσυχοι τὰ ὑψώματα ἵνα
ἴδωσι τὴν ἀναπόφευκτον σύγκρουσιν.
Ὁ Μιαούλης ἀναχθεὶς πλέει πλησί-
στιος πρὸς τὸ Μετόχι, ἵσταται, δια-
δρομεῖ περὶ τὴν τουρκικὴν κορβέταν,
ἀνοίγει τὰς κανονιοθυρίδας, ὀπισθεν
τῶν ὀπίων διακρίνονται εἰς πυροβο-
ληταὶ κρατοῦντες ἀνημμένους τὰς ἀ-
πτρας. Τὰ πάντα εἰς μάτην· ὁ Τοῦρ-
κος ἀκίνητεϊ ὡσεὶ νεκρωθεὶς. Ὁ Ὑ-
δραῖος ἀναμένει μίαν, δύο, τρεῖς ὦ-

ρας, αἶ, εἶναι ἀρκετ
φει τότε πρὸς τὴν ν
χόμενος σημαιστό
στομίου τοῦ λιμένος
τῶν ἐκπλήκτων συμ
χαιρετᾷ τὴν Ὑδραν
καὶ ἀπέρχεται εἰς
λήσῃ τὸ φορτίον του

Οἱ Ἀλγερίνοι ἐν
ρας εἰς ἡμέραν καθί
ροι· πολλάκις ἀψή
αὐτῶν τῶν εὐρωπα
δὲν ἐμπορικὸν σκάφ
ἐλληνικῶν, τολμᾷ
λιμένων. Τὰ εὐρωπα
μακρὰς νηοπομπίας
προστασίαν πολεμικ
Ἐνίοτε εἰσέρχονται
εἰς τὰς τοιαύτας συ
τέχουν μᾶλλον τῆς
πομπῆς ἢ τοῦ ἐμπο
Ὁ ἄγγλος μοίραρχο
παραπομπῆς, εἰς ἣν
κλητος ὁ Μιαούλης

τρόπους καὶ τὴν πολεμικὴν μορφήν τοῦ παρχδόξου τούτου ἐμπορικοῦ σκάφους ἐζήτησε ν' ἀνέλθῃ ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοσοῦτον ἐγοητεύθη ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ τάξεως καὶ καθαριότητος, ἐκ τοῦ πλούτου καὶ ἐκ τοῦ παραστήματος καὶ τῆς πειθαρχίας τοῦ πληρώματος, ὥστε ἐπανεilhaμμένως προσεκάλεσε τὸν Μικαούλην εἰς γεῦμα καὶ μετὰ περιεργίας ἐζήταζε τὰ τοῦ ὑδραϊκοῦ καὶ ἐν γένει τὰ τοῦ ἐλληνικοῦ ναυτικοῦ.

Ὑπελείπετο ὁμως ἀκόμη εἰς τὸν Μικαούλην εἰς συμπλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς αὐτοῦ ἀνατροφῆς—ἀνωτάτη τάξις σπουδῶν ἐφαρμογῆς — φηδερόν πολεμικὸν γυμνάσιον, ναυμαχία τριήμερος πρὸς σκάφος πολὺ τοῦ ἰδίου ἰσχυρότερον. Ἐπαναπλέων μετὰ τινα χρόνον ἐξ Ἰσπανίας διώκεται πρὸς τὴν Σαρδῶ ὑπὸ γάλλου καταδρομέως. Θέλων νὰ φύγῃ τὴν ἄνισον πάλιν τρέπεται πρὸς τὴν Παντελλαρίαν, ἀλλὰ μεταξὺ ταύτης καὶ τοῦ ἄκρου

τῆς Βόνας, μετὰ ὁλοκλήρου ἡμέρας νηοδρομίαν ἀναγκάζεται νὰ δεχθῇ τὴν μάχην. Μετὰ τινας ἐξελιγμοὺς, ἀπόλλυσι πᾶσαν ἐλπίδα ὑπεροχῆς θέσεως καὶ ὁ δεινὸς αὐτοῦ ἀντίπαλος τὸν κρατεῖ ἐκ τοῦ ἐγγύς, πρόβολον πρὸς πρύμναν. Οἱ Γάλλοι ἐπιχειροῦσι τότε, κατὰ τὰ εἰωθότα αὐτοῖς, τὴν δι' εἰσπηδήσεως ἄλωσιν τοῦ πλοίου, εὐρίσκουσιν ὅμως ἀπροσδόκητον ἀντίστασιν. Τὸ ἄγλημα τῆς ἐμβολῆς χωρῆσαν διὰ τοῦ προβόλου, τῶν ἀγκυραίων ἐπωτίδων, τῆς ταπεινωθείσης μεγάλης κεραίας τοῦ ἀκατίου, ἠθέλησε νὰ εἰσπέσῃ εἰς τὸ κατὰστρωμα τοῦ Ὑδραίου μὲ τὸν πέλεκυν καὶ τὸ ναυμάχον δόρυ εἰς τὴν χεῖρα. Ὁ Μιαούλης ἐγκαίρως σύρας δύο πυροβόλα πρὸς τὴν πρύμναν, ἀφοῦ ἐχαιρέτισε τὴν πλησιάζουσαν κατὰφορτον πρῶ-
ραν τοῦ ἐχθροῦ διὰ χαλάζης βολίδων, ἀνέμεινε τὴν εἰσβολὴν ἰστάμενος ξιφῆρης ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου. Ἡ ἄμυνα διεξήχθη ἐπιτυχῶς, καὶ αὐτὸν

δὲ τὸν Μιαούλην εὐαρέστως ἐκπλήσσει ἡ τρυφὴ τοῦ πληρώματός του εὐστάθεια. Τὸ σκότος καταπαύει τὸν ἀγῶνα καὶ οἱ πολέμιοι χωρίζονται, ἀλλ' ὁ Μιαούλης ἐνθαρρυνθεὶς δὲν θέλει νὰ καταλίπῃ τὸ πεδίου τῆς μάχης. Δι' ὕλης τῆς νυκτὸς πρᾶσκει πάντα τὰ δυνατὰ μέσα πρὸς πρόληψιν ἐνδεχομένης τῶν πλευρῶν διαρροῆς καὶ ἀπαλλάσσει τὸ κητᾶστρον πάσης εὐφλέκτου ὕλης καὶ τὸ κύτος ἀνωφελῶν βαρῶν καὶ ἀναμένει. Ἡ ἐπελθοῦσα γαλήνη ρίπτει ἀμφοτέρωθεν τὰ σκάφη καὶ αὐθις ἐγγὺς ἀλλήλων, ἅμα δὲ τῇ χαρᾷ οἱ Γάλλοι βλέποντες τὸν Ὑδραῖον ὑπὸ τὰ πυροβόλα τῶν ἄρχονται σφοδρῶς πυρρὸς. Οἱ Ἕλληνες ἀπαντῶσι διὰ πυκνοῦ, ἀλλὰ πῶς ἀτάκτου πυρρὸς. Βαθμηδὸν ὁμοῦς ὁ Μιαούλης κανονίζει τὸ ρίμμα, πείθει τοὺς πυροβολητὰς του πολὺ νὰ σκοπεύωσι καὶ ὀλίγον νὰ πυροβολῶσιν· ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ βλήματα τοῦ ἀποκτῶσι καταπλη-

κτικὴν εὐστοχίαν. Τοῦ πνεύματος τοῦ
ἀνέμου βαθμηδὸν σφοδρύναντος οἱ
ἀντίπαλοι μεταβαίνουνσιν εἰς τὰς ἀ-
παύστους διαδρομὰς καὶ τὰς διαδο-
χικὰς συμπυροκροτήσεις κατὰ τὴν
παλαιὰν μέθοδον τοῦ ἰσχυροῦ τὰ πλεу-
ρὰ ἱστιοφόρου ναυτικοῦ. Δις ὁ Ὑ-
δραῖος διελθὼν ὑπὸ τὴν πρύμναν του
ἐπλευροκόπησε τὸν Γάλλον, δις δὲ
καὶ οὗτος ἀνταπέδωκε τὰ ἴσα. Ἡ
ἐσπέρα τῆς δευτέρας ἡμέρας εὔρε τοὺς
ἀντιμάχους κατακερματισμένους, ἀσθ-
μαίνοντας, πλέοντας ἐν τῷ αἵματι
Μεθυσθέντες ὅμως οὗτοι ἐκ τῆς ὀσμῆς
τῆς πυρίτιδος, ἐκ τοῦ κρότου, ἐκ τῆς
ιδίας ἀνδρίας δὲν θέλουσι πλέον ν'
ἀποσυρθῶσιν, Ὁμοιάζουσι τοὺς γεν-
ναίους ἀλέκτορας οἵτινες, μολονότι ἔ-
θιξεν ἤδη αὐτοὺς ἡ πτέρυξ τοῦ θανά-
του, δὲν θέλουσι ν' ἀποχωρήσωσι τοῦ
πεδίου. Τὰ πτίλα των αἰμοστάζοντα
σπείρονται εἰς τὸν αἆρα, τὸ σῶμα των
δὲν εἶναι πλέον ἢ μία μόνον πληγὴ,
πολτὸς αἵματος καὶ κόνεως, οἱ πόδες

των μόλις φέρουσι· αὐτούς· δὲν ὑποχωροῦσιν ὁμῶς καὶ ἡμιθνήτες πειρῶνται νὰ ὀξύνωσι τὸ ράμφορ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ νὰ δώσωσι τὰ τελευταῖον πλῆγμα. Ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ Μιαούλη οὐδὲν πλέον ἵσταται ὄρθιον, τὰ δὲ ἱστία κρέμονται εἰς ράκη· καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἀγωνίζονται ν' ἀπαλλάξωσι τὸ κατάστρωμα ἐκ τῶν θραυσμάτων τῶν κερκιῶν. Τὰ πυρομαχικὰ σχεδὸν ἐξέλιπον. Ἐν τούτοις τὴν ἐπαύριον ἡ προσβολὴ ἐπαναλαμβάνεται μετὰ τῆς αὐτῆς λύσεως. Ὁ Γάλλος φαίνεται πρὸς στιγμὴν ὑπερέχων, εἶναι δὲ μεσημβρία ὅταν ἀποστέλῃ τὸν πλοηγὸν τοῦ προτείνων τὴν διακοπὴν τῆς μάχης ἐπὶ τῷ ὄρω ἀπλῆς μόνον τυπικῆς ἐπισκέψεως. Ὁ Μιαούλης ἀπάντησε παρευθὺς διὰ τοῦ τηλεβόα «τότε θὰ πατήσῃς τὸν πόδα σου ἐπὶ τοῦ σκάφους ὅταν δὲν μείνῃ πλέον ψυχὴ ζῶσα ἐπ' αὐτοῦ». Σήμερον, μετὰ τὴν τεραστίαν ἀνάπτυξιν τοῦ πυροβολικοῦ δὲν δύνχτα· νὰ νοηθῇ

πλέον ἢ μακρὰ αὕτη πάλῃ, καθ' ἣν ὁ ἀντίπαλος ἔπρεπεν οὕτως εἰπεῖν νὰ κατεδαφισθῇ ἐπηγκενίδα πρὸς ἐπηγκενίδα ὅπως ἐπὶ τέλους καταβληθῇ, εἰ καὶ ὅχι πρὸ πολλῶν ἀκόμῃ ἐτῶν εἶδομεν δύο χιλιανὰ θωρηκτὰ τὸν «Ναύαρχον Κόχραν» καὶ τὸν «Μπλάνκο Ἐγκαλάδα» ἐν τῇ ἀνάγκῃ νὰ μετέλθωσι τὴν τακτικὴν ταύτην κατὰ τοῦ περουβιανοῦ θωρηκτοῦ «Χουασκάρ» κυβερνωμένου ὑπὸ τοῦ ἥρωος Γκράου.

Οἱ ἀντίμαχοι συνεπλάκησαν τῇ 9 ὥρ. 20 λ. τῆς πρωῒας τῆς 7 Ὀκτωβρίου 1879. Τοῦ «Ναυάρχου Κόχραν» πλησιάσαντος εἰς 2,500 μέτρων ἀπόστασιν ὁ «Χουασκάρ» βάλλει κατ' αὐτοῦ ὀβίδας τῶν 24 καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν πυροβολῆσιν ὑποχωρητικῶς χωρὶς οὐδεμίαν νὰ λάβῃ ἀπάντησιν. Ὁ «Ν. Κόχραν» κάλλιον πλέων μειοῖ ἐντὸς δέκα λεπτῶν τὴν ἀπόστασιν κατὰ χίλια πεντακόσια καὶ πλέον μέτρα καὶ τέλος ὁ ἀπο-

φασιστικὸς ἀγὼν συνάπτεται ἀπὸ ἀποστάσεως πεντακοσίων μόνον μέτρων. Πυροβόλου βλήμα κυριολεκτικῶς ἐξαφανίζει τὸν ὑποναύαρχον Γκράου καὶ φονεύει τὸν πλοίαρχον Διέγον Φερρέ. Ὁ πλωτάρχης Ἀγουέρης διοικεῖ ἐπ' ὀλίγον μόνον. Βλήμα διατρήσαν τὸν πύργον θανατώνει αὐτὸν καὶ καθιστᾷ ἄχρηστον τὸ ἕτερον τῶν μεγάλων τηλεβόλων. Νῦν ἀναλαμβάνει τὴν διοίκησιν ὁ ὑποπλοίαρχος Καρζαβάλ καὶ ἡ μάχη ἐξακολουθεῖ ἀπὸ διακοσίων μέτρων. Ἀλλ' ἰδοὺ εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ὁ «Μπλάνκο-Ἐγκαλάδα». Ὁ «Χουασκάρ» ἐπιτίθεται ἀπεγνωσμένως κατὰ τοῦ νέου τούτου ἀντιπάλου, ζητῶν νὰ τὸν κτυπήσῃ διὰ τοῦ ἐμβόλου· ἀλλὰ τὸ χιλιανὸν θωρηκτὸν κάμψαν ἐν καιρῷ διαφεύγει τὸ κτύπημα καὶ κατευθύνει κατ' αὐτοῦ φοβεράν συμπυροκρότησιν ἀπὸ ἀποστάσεως βολῆς πιστολίου. Ὁ κυβερνήτης Καρζαβάλ καὶ ὁ ὕπαρχος Παλαθίος ἀνατρέπον-

ται βαρύτατα πληγέντες. Ὁ ὑποπλοίαρχος Πέτρος Γκαρεθὸν ἀναλαμβάνει τὴν διοίκησιν μὲ τὸν τελευταῖον ἀπομείναντα νεώτερον ἀξιωματικὸν Ροδριγκέθ, οὗ μετ' ὀλίγον σφαῖρα τηλεβόλου ἀποκόπτει τὴν κεφαλὴν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐσκόπευε διὰ τοῦ μόνου λειτουργοῦντος ἔτι πυροβόλου. Ἔτερον βλήμα κόπτει τὸ σηματοτόχοινον καὶ ἡ σημαία κατέρχεται, οἱ δὲ Χιλιοὶ νομίσαντες ὅτι ὁ «Χουασκάρ» παραδίδεται παύουσι τὸ πῦρ. Ἀλλ' ὁ Γκαρεθὸν διατάσσει νὰ ὑψώσωσιν καὶ πάλιν τὴν περουδιανὴν σημαίαν. Οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ «Χουασκάρ» δὲν κατεπονήθησαν ἀκόμη. Ὁ «Μπλάνκο-Ἐγκαλάδα» ἐπιπίπτει διὰ τοῦ ἐμβόλου καὶ ἀποτυχὼν ἐκκενοὶ πάντα αὐτοῦ τὰ πυροβόλα κατὰ τοῦ περουδιανοῦ σκάφους. Τὸ κινητήριον σύστημα τοῦ πηδάλιου συντρίβεται, τὰ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐνδικοιτήματα κατεδαφίζονται, ὁ ἐξαρτισμὸς καταστρέφεται

καὶ ἡ πυρκαϊὰ ἐκρήγνυται ἐν τῇ
 πρῶρᾳ. Εἰς ἐπίμετρον νέος πολέμιος
 καταφθάνει ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μά-
 χης, ἡ κανονιοφόρος «Κοβχδόγκια»,
 καὶ ἄρχεται τοῦ πυρός. Τότε πλέον
 τὸ πλήρωμα χάνει τὸ θάρρος του,
 ἀλλ' ὁ ὑποπλοίαρχος Γκαρεθὸν ἵστα-
 ται παρὰ τὴν βάσιν τοῦ κοντοῦ τῆς
 σημαίας μὲ τὸ περιστροφον εἰς τὴν
 χεῖρα καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅ-
 στις ἤθελε τολμήσῃ νὰ καταβιδάσῃ
 αὐτήν. Ἐν τούτοις αποφασίσας νὰ
 βυθίσῃ τὸ πλοῖον αὐτοῦ παρὰ νὰ τὸ
 παρχδώσῃ κατέρχεται εἰς τὴν μη-
 χανὴν ὅπως ἀνοίξῃ τοὺς κρουνοὺς τῶν
 ὑδροληπτικῶν σωλήνων καὶ κατὰ τὴν
 ἀπουσίαν του ταύτην ἡ σημαία ὑπο-
 στέλλεται. Ὑπάρχει λοιπὸν τόπος
 διὰ τοὺς ἥρωας καὶ ἐπὶ τῶν θωρη-
 κτῶν· ὑπάρχει πανταχοῦ! Ἀλλ' ἐ-
 πανέλθωμεν εἰς τὸν ἡμέτερον ἥρωα.
 Μικαούλης καὶ Ρουφέ, ὡς θέλει· τις
 ὅτι ὠνομάζετο ὁ γάλλος πλοίαρχος,
 συμπλέκονται νῦν ἀπὸ ἀποστάσεως

βολῆς πιστολίου. Δέν ἐργάζονται πλέον παρὰ αἱ βολιδοθῆκαι καὶ τὰ τρομπόνια. Τὸ πῦρ τέλος καταπαύει μικρὸν κατὰ μικρόν, διότι ἐξηντλήθησαν καὶ αἱ τελευταῖαι βολαί. Ὁ Γάλλος ὑποχωρεῖ μὲ τὸ κατάστρωμα γέμον νεκρῶν καὶ θνησκόντων. Ἡ νίκη προφανῶς φαίνεται μείνασα εἰς τὸν Ὑδραῖον, ἀλλὰ δέν δύναται νὰ διώξῃ· μόλις δύναται διάτρητος καὶ διαρρέων, νὰ σωθῇ εἰς τὸν ἐγγύτατον ὄρμον καὶ ἐκεῖθεν μετὰ πρόχειρον ἐπισκευὴν ρυμουλκούμενος νὰ φθάσῃ εἰς Ὑδραν ὅπως ἀντὶ μεγάλης δαπάνης σπουδαίως ἐπισκευασθῇ. «Ἡ περίφημος αὕτη ναυμαχία, λέγει ὁ Γ. Δ. Κριεζῆς, ἔκαμε κρότον μέγαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην»· εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι ὁ γάλλος κυβερνήτης δέν ἔλειψε νὰ ἐκφράσῃ, εἰς ὅλους τοὺς λιμένας δι' ὧν διήλθεν ὅπως φθάσῃ εἰς Τουλῶνα, τὸν θαυμασμόν του διὰ τὸν τσοῦτον τῶν ἐλλήνων ναυτῶν ἡρωϊσμόν. Ἐ-

φάμιλλον ἀληθῶς ἢ συμπλοκὴ αὕτη δὲν ἔσχεν ἄλλην, ἐν τοῖς λησμονημένοις τούτοις χρόνοις τῶν ἀγνώστων ἡρώισμῶν, ἐκτὸς τῆς ἐν ἔτει 1811 μεταξὺ δύο γάλλων καταδρομέων καὶ τοῦ συζύγου τῆς Λασκαρίνας Μπουμπουλίνας, τοῦ βιαίου ἀλλ' ἀτρομήτου Δημητρίου Μπούμπουλη, καθ' ἣν ἔπεσε μὲν οὗτος, τὸ σκάφος ἕως ἐσώθη ὑπὸ τοῦ ὑποπλοιάρχου Κατσινομη.

Τοιαῦτα ἀνδραγαθήματα καὶ ἡ μεμετρημένη τοῦ Μιαούλη συμπεριφορὰ κατέστησαν αὐτὸν ἐντὸς βραχέος τὸν δημοφιλέστατον τῶν ἐν Ὑδρᾷ προύχόντων. Ἡ πολιτικὴ σημασία ἦν ἀπέκτησεν ἐν Ὑδρᾷ πολὺ πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως λαλεῖ ὑψηλοφώνως περὶ τούτου. Θέλομεν ἴδῃ ἀμέσως τὰ γεγονότα. Ὁ ἀπὸ τοῦ 1802 ἐν Ὑδρᾷ ἡγεμονεύων συνετὸς Βούλγαρης ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸ οἰκτρὸν τέλος τῶν ὀρλωφικῶν λίαν δυσθύμως ὑπεδέχθη τὴν πατριωτικὴν ἐξαψὶν μέρους τινος τῶν προκρίτων Ὑδραίων, τὴν προκλη-

θείσαν ἐκ τῆς ἐκρήξεως νέου με-
ταξὺ Τουρκίας καὶ Ρωσσίας πολέ-
μου ἐν ἔτει 1807 καὶ τοῦ κατάπλου
εἰς τὸ Αἰγαῖον τοῦ ναυάρχου Δημη-
τρίου Σινιάδιν, ἄγοντος μεθ' ἑαυτοῦ
δώδεκα σκάφη καὶ τινας Ἑλλήνας
ἐν τῇ ρωσικῇ ὑπηρεσίᾳ, ὡς τὸν Βρε-
τόν, διοικήσαντα ἐπὶ μικρὸν τὴν
Ὑδραν ἐν ὀνόματι τῶν Ρώσων μετὰ
τὴν φυγὴν τῶν ἀντιρωσιστῶν, τὸν
«γενεράλ Παπαδόπουλον» καὶ ἄλλους
τοιούτους ἀξιωματικούς, ζητιῶντος δὲ
νὰ ἐπαναστατήσῃ τὰς ἐλληνικὰς νή-
σους. «Χριστιανοί, ἐκήρυσσεν οὗτος, ἐάν
ἡ περίστασις τοῦ κόσμου δὲν ἐσύντρε-
ξεν εἰς τὸν ἀπερασμένον καιρὸν διὰ
νὰ ὠφεληθῇ ἡ κατάστασίς σας, ὁ πα-
ρὼν ὢντας ὁ πλεόν εὐπρόσδεκτος, σὰς
προσκαλῶ ἐν ὀνόματι τοῦ αὐγούστου
δεσπότη μου νὰ προσδεχθῆτε τὰς
ρωσικὰς δυνάμεις, μὲ τὸν ζῆλον ὅπου
ἡ πίστις καὶ τὸ χρέος τῆς εὐεργεσίας
διατάζουν· καὶ ἐνωθῆτε ὅσον δύνασθε
μὲ ἀνδρίαν εἰς τὰς ἐκστρατείας μας.

έναντίον τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ, καὶ σὰς
τάζω ὅτι θέλετε ἀπολαύσει τὸ αὐτο-
κρατορικὸν ἔλεος εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς
ἐπιμελείας σας». Κατὰ τὰ συμβαί-
νοντα σχεδὸν ἀμεταβλήτως εἰς τὰς
τοιαύτας περιστάσεις οἱ πολλοὶ παρε-
σύρθησαν ὑπὸ τῶν εὐγλώττων τού-
τῶν κηρυγμάτων, ἅτινα ἐξεσφενδο-
νίσθησαν ἐκ τῆς ναυαρχίδος «Τβέρντ»
πρὸς τὸ πανελλήνιον, καὶ μετ' οὐ
πολὺ δύο ἰσχυρὰ κόμματα ἴσταντο
ἐντιμέτωπα ἐν Ὑδρᾷ, τὸ κόμμα τῶν
συντηρητικῶν καὶ τὸ κόμμα τῶν ρωσ-
σοφρόνων. Ἐνταῦθα εὐρίσκομεν τὸν
Μιαούλην ψυχὴν τῆς συντηρητικῆς
μερίδος, κύριον ὑποστηρικτὴν τοῦ μπέη
μετὰ τῶν ἀδελφῶν Μπουντούρη, τῶν
Ἰωάννου, Γεωργίου καὶ Δημητρίου
Κριεζῆ, τοῦ Δ. Σαχίνη, τοῦ Γ. Γκιώ-
νη, τοῦ Γ. Δοκοῦ, τοῦ Θ. Γκίκα, τοῦ
Ἰακώβου Τομπάζη, τοῦ Ἀντωνίου
Φώνου, τοῦ Ἀνστασίου Θεοδωράκη,
τοῦ Χατζῆ Λ. Παπαμανώλη, τοῦ
Ἀντωνίου Βώκου καὶ τοῦ Γ. Κιβω-

τοῦ καὶ συμπάσης τῆς μέσης τάξεως. Τὸ ἀντίθετον κόμμα ἤγεν ὁ μετὰ ταῦτα τοὺς πάντας καταβαλὼν πολιτικῶς ἐν Ὑδρᾷ Λάζαρος Κουντουριώτης μετὰ τοῦ Δ. Τσαμαδοῦ, τοῦ προξένου τῆς Ρωσσίας Ἀναστασίου Κοκκίνη, τοῦ Ἰωάννου Ὁρλάνδου, τῶν ἀδελφῶν Ν. καὶ Α. Οἰκονόμου, τοῦ Ἐμμανουὴλ Τομπάζη καὶ τοῦ Λ. Ὁρλώφ, οὓς παρηκολούθησε σύμπας ὁ ὄχλος, οὗτινος τὸν θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὰς ἐθνικὰς ἐλπίδας ὑπεξέκαυσεν ἡ ἐμφάνισις τῆς ρωσικῆς σημαίας, χαιρετισθείσης ὡς σημαίας τῆς ἀπὸ πολλοῦ ἐπιθυμητῆς ἐλευθερίας. Μετὰ πάροδον τριάκοντα ἑπτὰ ἐτῶν ἡ μνήμη τῆς ἀποτυχίας τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1770 καὶ τῶν φοβερῶν μετὰ τὴν ἀπέλευσιν τῶν Ρωσίων ἐξ Ἑλλάδος δεινοπαθημάτων τοῦ γένους εἶχε προφανῶς ἀσθενήσῃ. Αἱ νῆσοι ἄλλως τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ μάλιστα ἡ μὴ ἀναμιχθεῖσα εἰς τὸ κίνημα ἐκεῖνο Ὑδρᾷ, οἷδέν

σχεδὸν κακὸν εἶχον ὑποστῆ χάρις εἰς
τὴν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ τὴν μετριο-
πάθειαν τοῦ γενναίου καπετὰν πασᾶ
Χασὰν Τζετζαερλή. Ἡμέρα τῇ ἡμέρα
τὰ πνεύματα ἐν Ὑδρᾷ ἐξάπτονται
περισσότερον. Δὲν θέλουσι πλέον συ-
ζητήσεις, δὲν ὑπομένουσιν ἀντιλογίας.
Τὸ ριζοσπαστικὸν κόμμα ἐχώρησε τό-
σον ἐμπρὸς ὥστε δὲν δύναται πλέον
νὰ σταματήσῃ. Οἱ Ὑδραῖοι πράγματι
εὐρίσκοντο ἐν ἐπαναστάσει. Ὁ Λά-
ζαρος Κουντουριώτης καὶ ὁ Ἀναστά-
σιος Κοκκίνης δανείζουσι τεσσαρά-
κοντα πέντε χιλιάδας ὀλλανδικῶν
φλωρίων εἰς τὸν ρῶσσον ναύαρχον ἐκ-
πλέοντα μετὰ μικρὸν εἰς ἀναζήτησιν
τοῦ ὀθωμανικοῦ στόλου, ὃν μέλλει νὰ
καταθραύσῃ ἐν Λήμνῳ. Τρεῖς ἀνδρεῖοι,
πλοίαρχοι ὁ Σκούρτης, ὁ Χατζῆ Δού-
κας καὶ ὁ Μπαλῆς ἀκολουθοῦσι τὸν
Σινιάδιν καὶ φέρουσι τὸν τρόμον καὶ
τὴν φρίκην εἰς τὸ ἐμπορικὸν τῆς Τουρ-
κίας ναυτικόν. Πρὸς ἐπίτασιν δὲ τοῦ
σκανδάλου ἄγουσιν εἰς Ὑδραν αἰχ-

μαλῶτους πολλοὺς ἐπισήμοις Τούρ-
κους καὶ ὀθωμανικὰ πλοῖα.

Ὁ Βούλγαρης προβλέπων τὸ οἰκτρὸν
τέλος πάσης ταύτης τῆς παραφορᾶς,
μένει ἀκλόνητος εἰς τὰς ἀποφάσεις
του ἀψηφῶν τὰς ἐναντίον του ἐπὶ τουρ-
κολατρεῖα καὶ προδοσίᾳ ὕδρεις τῆς
ἀντιπολιτεύσεως. Ἡ θύελλα ὁμως
δὲν ἀργεῖ νὰ ἐκραγῇ. Ὁ μπέης προσ-
βάλλεται κατὰ πρόσωπον ἐν τινι
γάμῳ, κατηγορεῖται ὡς ὄργανον τῆς
τουρκνίας, καταχλευάζεται, προπη-
λαχίζεται καὶ προσκαλεῖται διὰ κραυ-
γῶν νὰ καταλίπη τὴν Ὑδραν. Τὴν
ἐπαύριον διακόσιοι ἔνοπλοι ὑπὸ τὸν
υἱὸν Κοκκίνην Λάζαρον χωροῦσι κατὰ
τῆς Καγκελαρίας, τοῦ διοικητικοῦ
καταστήματος τοῦ κατεδαφισθέντος,
ὡς ἀντικτᾶσταθέντος διὰ τῆς μονῆς
τῆς Παναγίας, ἐν ἔτει 1823. Σκο-
ποῦσι καταδιβαδάζοντες τὴν τουρκι-
κὴν σημαίαν, τὴν σημαίαν τοῦ μπέη
ἢ ζαπίτου, νὰ ὑψώσωσιν ἀντ' αὐ-
τῆς τὴν ρωσικὴν· ἡ ἀπτόητος ὁμως

στάσις τοῦ πολιτάρχου καὶ τῶν ὑπ' αὐ-
τὸν πολιτοφυλάκων ἀνακόπτουσι τὴν
ὁρμὴν αὐτῶν. Ἡ πρώτη αὕτη ἀνατρε-
πτικὴ τῶν καθεστώτων ἀπόπειρα ἀ-
πέτυχεν· πανταχόθεν ἐν τούτοις ὀχυ-
ροῦνται καὶ πανταχόθεν λάμπουσιν
αἱ κἀνναι τῶν πλατυστόμων τρομπο-
νίων. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀνκ-
μένεται γενικὴ σύγκρουσις. Εἶναι
μεθ' ὅλα ταῦτα δευτέρᾳ μ. μ. καὶ
ἡ σημαία κυματίζει ἀκόμῃ ἐπὶ τοῦ
διοικητηρίου. Ὁ Βούλγαρος δύναται
ἔτι νὰ καταδαμάσῃ τὴν στάσιν, ἀλλ'
ἀποτροπιάζεται τὴν χύσιν τοῦ ἀδελ-
φικοῦ αἵματος. Συγκαλεῖ ἐν τῷ οἴκῳ
συμβούλιον τῶν πρωτευόντων ἐκ τῶν
ὀπαδῶν αὐτοῦ καὶ ἀποφασίζεται οἱ
κορυφαῖοι τῶν συντηρητικῶν νὰ κατα-
λίπωσι μετ' αὐτοῦ πρὸς ὥρην τὴν
Ἰδραν. Εἶναι βαρὺ ἄνδρες ὡς αὐτός,
ὡς ὁ Μιαούλης, ὡς ὁ Κιβωτός νὰ
ὑποχωρήσωσιν, ἀλλ' ὑπεριτχύει ἡ φι-
λοπατρία. Τὸ φάσμα τοῦ ἐμφυλίου
σπαραγμοῦ τρομάζει τὰς φύσει ἀπτο-

ήτους ταύτας ψυχάς. Πε
νύκτιον ἐπιβιβάζονται ἀ
τῆς παρὰ τὸ σπήλαιον το
καλούμενον τότε ἀκτῆς κ
ουσιν εἰς Πόρον. Ἡ Ὑδρα
πλέον φανερὰ πάντα με
λης δεσμόν.

Πολὺ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐ
τῆς δυσμοίρου νήσου ἡ κ
προεῖπον οἱ συντηρητικοί.
πασᾶς τοῦ Τεπελενλῆ, Ρ
λεσῆς τότε ἐν Τριπόλει, δ
ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ν
κατὰ τῆς Ὑδρας παρευθ
ρᾶς πᾶν ὅτι δὲν ἦτο δυ
τῶν Ρώσων νὰ ἐνεργήση
σης. Τὰ τάγματα τῶν Το
πλημμυροῦσι μετ' ὀλίγον
ἀκτὰς τῆς Ἑρμιονίδος κ
χόθεν συγκεντροῦνται πλ
τὴν διάβασιν. Ὁμολογήσα
τοῖς ὅτι τὴν στιγμὴν τοῦ
ἀνατροπεῖς δὲν ἐλιποψύχ
παράλια ὀχυροῦνται, αἱ ἐ

τάσσονται εἰς λόχους ὑπὸ τὴν ὁδη-
γίαν αὐτῶν τῶν ἱερέων· κηρύσσεται
ἡ δικτατορία καὶ ἐπιβάλλεται ἡ γε-
νικὴ στράτευσις. Τὰ βατὰ τῆς παρα-
λίας κχταλαμβάνονται ὑπὸ φρουρῶν
καὶ τέσσαρες πάρωνες μετὰ πολλῶν
κανονιοφόρων παρατάσσονται ἐν τῷ
στενῷ. Ὁ κίνδυνος ἐγγίζει· οἱ συντη-
ρητικοὶ εὐτυχῶς δὲν μνησικακοῦσιν,
οὐδὲ θέτουσι τὰ ἴδια πάθη ὑπεράνωτῆς
πκτρίδος. Ὁ Βούλγαρης σπεύδει παρὰ
τῷ Βελη-πασᾶ, παριστᾷ αὐτῷ ὅτι τὸ
κίνημα εἶνε ἔργον μειοψηφίας τινος
τῶν προκρίτων, ὅτι αὐτοὶ οὗτοι τα-
χέως θέλουσιν ἐννοήτῃ τὸ ἀπονενοημέ-
νον τοῦ ἔργου καὶ ἡ τάξις δὲν θὰ βρα-
δύνη πανέλθῃ, ἀποκρούει πάσῃ
δυνάμει τὴν πρότασιν τοῦ πασᾶ, ζη-
τοῦντος ν' ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν ἐν τῇ
ἀρχῇ διὰ τῆς βίας καὶ κχτορθοῖ νὰ ἀ-
ναχαιτίσῃ τὰς ἐχθροπραξίας. Μετ' ὀ-
λίγον ὁμῶς μανθάνει ὅτι οἱ ἐν τῇ νήσῳ
πρόκριτοι βλέποντες τὴν ἀπομόνωσιν
τῆς Ὑδρας, τὸ βραδὺ τῆς ῥωσικῆς

προελάσεως, τὸ κενὸν τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Σινιάβιν καὶ φοβούμενοι τὸ μέλλον ἐπιβιβάζονται μετὰ τῶν θησαυρῶν αὐτῶν ἵνα σωθῶσιν εἰς Εὐρώπην. Ἡ ἀπειλουμένη αὕτη διασπορὰ ταραττει τὸν Βούλγαρην καὶ τοὺς ἐν Πόρῳ προκρίτους. Νομίζουν οὗτοι δικαίως ὅτι πρέπει νὰ προλάβωσιν αὐτὴν ἐκ παντὸς τρόπου. Ἀποφασίζεται τότε νὰ σταλῇ εἰς Ὑδραν ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης.

Θὰ ἤρκει καὶ τοῦτο μόνον νὰ καταδείξῃ τὴν σημασίαν τοῦ Μιαούλη, δεκατέσσαρα ὅλα πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἔτη, καὶ ὅτι οὗτος δὲν ἦτο ἀπλῶς εἰς «ἐκ τῆς πολυσρίθμου πλειάδος τῶν ἀρειοτέλμων τῆς Ὑδρας πλοιάρχων», τοῦ ὁποίου μάλιστα «δὲν ἦτο καὶ εὐκολος ἢ διάκρισις». Τὴν διαλαθοῦσαν τὸν συγγραφέα τῆς «Ἱστορίας τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους» τοιαύτην πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἐξέχουσιν θέσιν τοῦ Μιαούλη μεταξὺ τῶν συναδέλφων αὐτοῦ εἰκονίζει ἐναργέστατα ὁ ἱστορικὸς τῆς

Ἵδρας. « Ἀπεφασίσθη λοιπὸν, λέγει ὁ Κριεζής, νὰ μεταβῇ ὁ ἔχων ἐνεργητικὴν ἐπιρροὴν Α. Μιαούλης εἰς Ἵδραν, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου ».

Ἐν στιγμῇ τῆς μεγίστης ἐξάψεως τῶν παθῶν ἀποβαίνει ὁ ἄφοδος ἀνὴρ ἀνευ σχεδὸν συνοδίας εἰς τὸ κεντρικώτατον σημεῖον τοῦ λιμένος. Ἡ γαλήνη τοῦ ἥθους αὐτοῦ, οἱ διαλλακτικοὶ αὐτοῦ λόγοι ἀπομακρύνουσι τὰς ὑποψίας. Κατορθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς προκρίτους ἐν Ἵδρα, ἀνακοινῶν αὐτοῖς τὰς ὑπὲρ τῆς ἀνακοπῆς τῆς στρατείας τοῦ Βελῆ καὶ τῆς ἐξιλεώσεως τῆς Πύλης ἐνεργείας τοῦ Βούλγαρη καὶ βεβαιῶν ὅτι οὐδὲν εἶχον νὰ κινδυνεύσωσι μένοντες. Τοιαῦτα πρὸς αὐτοὺς διαλεχθεὶς καὶ καθησυχάσας τὰ πνεύματα ὁ Μιαούλης ἀπεσύρθη εἰς τὸν οἶκον του, δεικνύων ὅτι οὐδαμῶς ἄξιός ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν κοινῶν. Ἡ ἐν Ἵδρα ἐν τούτοις παραμονή του διέθετε δυσπί-

στωσ τοὺς ῥωσσίζοντας. Τὰ διαβή-
ματά του κατασκοπεύονται ἐπιμελῶς .
καθησυχάζει ὁμῶς ταχέως αὐτοὺς ἢ
προσποιητὴ αὐτοῦ ἀδικφορίᾳ. Ἀπα-
λάσσεται τέλος καθ' ὀλοκληρίαν τῆς
ἐπιβλέψεως καὶ συγκεντρώσας τοὺς ἐν
Ἰδρᾷ παρκαμείνχντας πιστοὺς φίλους
τῆς συντηρητικῆς μερίδος ἀναμένει τὰ
γεγονότα, παρασκευάζων μυστηριωδῶς
ἀληθῆ ἀντεπανάστασιν. Ἀπαίσιτοι
μετ' ὀλίγον κυκλοφοροῦσιν εἰδήσεις
περὶ τῆς τύχης τοῦ ῥωσσικοῦ στόλου,
αἱ μεγαληγορίαι τοῦ Σινιάβιν ταλα-
νίζονται δημοσίᾳ καὶ ψίθυροι δυσαρ-
σκείας δικτρέχουσι τὴν πόλιν. Ὑπὸ
δεινῶν τότε καὶ πάλιν ἀνησυχιῶν κα-
ταλαμβάνονται οἱ ῥωσσίζοντες πρό-
κριτοι, θέλουσι καὶ πάλιν νὰ φύγωσι
καὶ τέλος ἐν μέσῳ μεγίστης συγκι-
νήσεως ὀρίζουσι τὴν εἰκοστὴν τετάρ-
την τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1807 ἡμέραν τοῦ
ἀποχαιρετισμοῦ τῆς πκτρίδος των.
Ἄλλ' ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ νήσῳ τοῦ
Αἰγαίου μέλλει νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ

ἐν Βαρένναις τῆς Γαλλίης δρᾶμα. Τὴν
 πρώτην τῆς εἰκοστῆς τετάρτης τὰ
 πάντα εἶναι ἔτοιμα πρὸς ἀπόπλουν καὶ
 ἐν μέσῳ μεγάλου ἀναβρασμοῦ ἄρχεται
 ἡ κάθοδος διὰ τῶν σκυλιῶν ὁδοκλι-
 μάκων τῆς παλλεύκου πόλεως Ἡ συ-
 νοδία πλησιάζει ἤδη τὸν λιμένα, ὅταν
 αἶφνης ὁ μέγας κώδων τῆς παρὰ τὴν
 ἀγορὰν ἱερᾶς μονῆς τῆς Παναγίας δί-
 δει τὸ σημεῖον τοῦ κινδύνου, ὥς
 ἐπεκράτει ἔθιμον ἀκατὰ μίμησιν
 τῆς Ἰαλλικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ
 1789» λέγει ὁ Σαχίνης, φωναὶ «στ’
 ἄρματα!» ἀκουσθεῖσαι ἐκ τῆς Κιά-
 φης, ἐπὶ χναλαμβάνονται ἀπὸ συνοικίας
 εἰς συνοικίαν, ἐκ τῶν μετὰ πατάγου
 ἀνοιγομένων θυρῶν ἐξορμῶσιν ἄνδρες
 ἔνοπλοι, μετὰ μικρὸν δὲ αἱ φάλαγγες
 τῶν συνωμοτῶν εἰσπίπτουσιν εἰς τὴν
 ἀγορὰν ὅπου τάσσονται ὑπὸ τὸν ἐκεῖ
 ἀνκμένοντα Μιαούλην. Οἱ πρόκριτοι
 ὑποχωροῦσιν ἵνα ζητήσωσι ματαίως
 ἀλλαχόσε διέξοδον. Πρόθυμοι μετ’
 ὀλίγον ὀχλαγωγοί, οἵτινες χθὲς ἴσως

διερρήγνυον τὰ ἱμάτια αὐτῶν κατὰ τῶν τουρκολατρῶν, κραυγάζουσι νῦν περιφερόμενοι ἀπὸ ἑμίλου εἰς ὄμιλον ὅτι φεύγουσιν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀνταρσίας καὶ ἐγκαταλείπουσι τὸν λαὸν ὅπως πέσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἡ τιμωρία. Τὰ παράλια τῆς νήσου καταλαμβάνονται κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μισούλη καὶ οἱ πολεμικοὶ πάρωνες τῶν προκρίτων ρυμουλκοῦνται εἰς τὸν λιμένα ἵν' ἀφαιρεθῶσιν αὐτοῖς τὰ πηδάλια.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡ τάξις εἶχεν ἀποκατασταθῇ ἐντελῶς, φρουροὶ εἶχον ταχθῇ πανταχοῦ, ὁ δὲ Μισούλης εἶχεν ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Καγκελλάριον ὡς προσωρινὸς διοικητής, εὐκύνως διαλύσας τὰς τελευταίας συγκεντρώσεις τῶν ρωσοφρόνων, οἵτινες ἔντρομοι ἐκλείσθησαν εἰς τὰς οἰκίας των καὶ τὴν ἐπύριον ὅταν ἐκλήθησαν εἰς τὴν Διοίκησιν, ὅπως δώσωσι λόγον τῆς διαχειρίσεως τῶν δημοσίων χρημάτων κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀρχῆς των, τινὲς ἔφυγον εἰς Σπέ-

τσας εἰ καὶ οὐδεὶς θὰ ἡδύνατο νὰ κα-
τηγορήσῃ αὐτοὺς ἐπὶ κατὰχρήσει.
Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ θρίαμβος τοῦ
Μιαούλη· ἐφήμερος ὅμως ὑπῆρξεν ἡ
ἀρχὴ αὐτοῦ. Ὁ κατὰπλους ρωσικοῦ
πολεμικοῦ ἀγγέλλοντος ρωσικὰς νί-
κας ἀνέτρεψεν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὰ πάντα
καὶ μόνον ὅταν ἐπελθούσης τῆς εἰρή-
νης ὁ Σινιάβιν κατέλιπε τὸ Αἰγαῖον
διελύθη ὀριστικῶς τὸ ρωσσικὸν κόμμα
ἐν Ὑδρᾷ. Τότε ἀργὰ πλέον οἱ πρό-
κριτοι ἐδικαίουν τὴν πολιτείαν τοῦ
Βούλγαρη καὶ τοῦ Μιαούλη. Λυσσώ-
δης ἐξέσπα τώρα ἡ κατ' αὐτῶν ὀργή
τῆς Πύλης καὶ τοῦ νέου Καπιτὰν
πασᾶ Γαζή Σείδ-Ἀλή. Εἶδον ὅτι δὲν
ἡδύνατο νὰ μένωσι πλέον ἐν Ὑδρᾷ
χωρὶς νὰ συμπαρασύρωσιν αὐτὴν εἰς
τὸν ὄλεθρον. Ἐπεβιβάσθησαν λοιπὸν
τῶν μετὰ τοῦ Σινιάβιν ἐλληνικῶν
πλοίων καὶ παρηκολούθησαν τοὺς
Ρώσσους μέχρι Μαλέα. Ἀλλὰ « τὰ
δάκρυα τῶν γυναικῶν, ἡ νοσταλγία,
ἥτις ἐξηγέρθη τρομερά, τόσον διὰ

τὴν στέρησιν τῶν συγγενῶν των καθὼς καὶ διὰ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς εἰς τὰ ξένα τύχης των, τοὺς ἠνάγκασε νὰ ἐπιστρέψωσιν». Ἐστράφησαν πρὸς τὰς Κυκλάδας καὶ μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις καὶ περιπετείας ἐπανῆλθον εἰς Ὑδραν κατόπιν φερμανίου συγγνώμης, δι' ἀγώνων πολλῶν καὶ θυσιῶν ἀποσπασθέντος, καὶ συνεφιλιώθησαν μετὰ τοῦ Βούλγαρη, ὅστις εἰ καὶ ἀπαγορευσας καὶ ἄκων εἶχε πάλιν κοινῇ βοῇ, πρωτοστατοῦντος τοῦ Μιαούλη, ἀνυψωθῆ εἰς τὴν ἀρχήν. Οἰκτρὸν ὅμως θάνατον ἔλαβον οἱ συνεκστρατεύσαντες μετὰ τοῦ ρωσικοῦ στόλου μετ' ἀπεγνωσμένην ἀντίστασιν, ἐκτὸς τοῦ πλοιάρχου Σκούρτη, ὃν ἔσωσαν αἱ ἰκεσίαι τοῦ κυβερνήτου τῆς ὀθωμανικῆς ναυαρχίδος Καρχιντάνη καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν σέφερλη Κολοβίλα.

Μετὰ τὴν ἐκ νέου ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Βούλγαρη ἐν τῇ ἀρχῇ, ὁ Μιαούλης δὲν φαίνεται πλέον ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς, εἰ καὶ ὁμολογουμένως κατὰ

τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶναι τὸ ἰσχυρό-
 τατον μετὰ τὸν μπένι πολιτικὸν ἐν
 Ὑδρᾷ πρόσωπον. Μετὰ τὸν θάνατον
 τοῦ Βούλγαρη φυσικῶς θ' ἀνέμενέ τις
 νὰ ἱδῇ αὐτὸν διοικητὴν τῆς Ὑδρας.
 Ἀλλ' ὁ Μιαούλης δὲν ἤτο σεφερλῆς,
 δὲν εἶχεν ὑπηρετήσῃ ἐν τῷ ὀθωμανικῷ
 στόλῳ, ἐπομένως ὁ καπετὰν πασᾶς
 προετίμα νὰ περιβάλῃ διὰ τῆς ἡγε-
 μονικῆς μηλωτῆς καὶ ὀπλίση διὰ τοῦ
 χρυσοτεύκτου χαντζαρίου τὸν ἔμπιστον
 μπᾶς-ρεῖς Κοκοβίλαν, τὸν εὐμάλακτον
 ἄλλως Κοκοβίλαν καὶ συνεπῶς ἄρε-
 στότερον εἰς πάσας τὰς πολιτικὰς
 μερίδας. Καὶ νῦν ἄρχεται ἡ ἀπὸ τοῦ
 1812 περίοδος, ἡ ἐποχὴ τῆς παντο-
 δυναμίας τοῦ Λαζάρου Κουντουριώ-
 του, πρὸς ὥραν μόνον ἐκλιπούσης ἐπὶ
 τῆς ἐπικναστάσεως τοῦ Οἰκονόμου.
 Εἰκοσιτέσσαρες ἄρχοντες, «προεστῶ-
 τες, πληρεξούσιοι καὶ συνδιοικηταί»,
 διευθύνουσι τὰ κοινὰ ὑπὸ τὸν νέον
 διοικητὴν Ν. Κοκοβίλαν, πράγματι
 δὲ ὑπὸ τὸ νεῦμα τοῦ Κουντουριώτου,

ἔστις νῦν παρίσταται ὡς ἡγέτης τοῦ
 συντηρητικοῦ κόμματος. Ὁ Μικρούλης
 δὲν εἶχε λόγους νὰ παλαίσῃ πλέον,
 ἀφοῦ καὶ ὁ τελευταῖος κίνδυνος ριζο-
 σπαστισμοῦ ἐξέλιπεν ἐν Ὑδρᾷ. Κατὰ
 βάθος οὐδεμίαν εἶχε πολιτικὴν φιλο-
 δοξίαν ὁ ἀπὸ φύσεως στρατιώτης οὗ-
 τος, ὅσάκις δ' ἤψατο τῆς πολιτικῆς
 ἔπραξε τοῦτο ἐν τῇ βαθείᾳ συναισθή-
 σει τοῦ κηθήκοντος καλεῦντος αὐτὸν
 ἵνα διὰ τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς
 δυνάμεως αὐτοῦ ἀποσοβῇσιν σπουδαί-
 ους κατὰ τῆς πατρίδος του κινδύνους.
 Περίεργος σύμπτωσις δις τὸν ἀντέ-
 ταξε κατὰ τῆς ρωσικῆς ἐπιρροῆς·
 εἴτε ἐν Ὑδρᾷ ὁμοίως, εἴτε ἐν Πόρῳ,
 ὑπῆρξε πάντοτε ὁ αὐτός, ἄγνός πα-
 τριώτης. Ὁμολογήσωμεν ἐν τούτοις
 ὅτι τὸ διάβημα τῆς 24 Ἰουνίου τοῦ
 1807 ὑπῆρξεν ἔργον εὐτυχέστερον τοῦ
 τολμήματος τῆς 13 Αὐγούστου τοῦ
 1831. Ἀλλ' ἦτο πεπρωμένον φαίνε-
 ται εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν
 τῶν ἐλληνικῶν πραγμάτων, ἡ ξένη ρα-

διοργάνωσι καὶ οἱ πρῶτοι λόγοι δοκησι-
σώφων πολιτικῶν, οὓς τόσον ἀφθόνως
παράγει κατ' ἀτυχῆ ἐξάιρεσιν τὸ ἐν
πᾶσι τοσοῦτον ἄγονον ἔδαφος τῆς πα-
τρίδος ἡμῶν, ν' ἀνχτρέψωσι καὶ ἐξα-
φανίσωσι τὰ μετὰ τοσαύτης εὐστο-
χίας κατατεθέντα θεμέλια ἀληθοῦς
ἀναπλάσεως καὶ σοφῆς ὀργανώσεως
τῆς χώρας. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὅσον ἀφορᾷ
εἰς τὸ ἐν Πόρῳ δράμα τὸ ἐλληνικὸν
ναυτικὸν οὐδὲν ἀπώλεσεν, ἀφοῦ δὲν
ἀπώλεσε τὴν τιμὴν του. Καλὸν ἦτο
τὰ πράγματα νὰ μὴ ἔφθανον ἕως ἐκεῖ
καὶ ἡ πειρὴ νὰ προελάβανε τὴν ρη-
ξιν· ἀλλ' ἀφοῦ τὸ πυροβόλον ἀπαξ
ἐλάλησεν ἠθέλατε ὁ Μιαούλης νὰ
καταδιβάσῃ τὸ νηαρχικόν του σῆμα;
Ἡ' στενωδὸς ἐννοουμένη στρατιωτικὴ
τιμὴ εἶνε' διὰ τὸν ἀξιωματικὸν καὶ
διὰ τὸ στράτευμα ὅρος ὑπάρξεως ὃν
ἀποινεῖ δὲν δύνανται νὰ παρίδωσιν.
Οἱ ἡγέται τοῦλάχιστον καὶ οἱ κυ-
βερνήται ἀκούουσι τὰς περὶ πρᾶξι-
σεως προτάσεις τοῦ ἰσχυροτέρου ἔπως

ὁ Ἰωάννης Μπάρτ, μέ τὴν ἀνημμέ-
νην καπνοσύριγγα ἀνεστραμμένην ὕπερ-
θεν ἀσκεπτοῦς βαρελίου πυρίτιδος.

Παρελθούσης τῆς πολιτικῆς θυέ-
λης τοῦ 1807 ὁ Μιαούλης ἐπανῆλθε
καὶ πάλιν εἰς τὰς θαλασσίας ἐκδρο-
μάς του. Αἱ ἐπιχειρήσεις του στεφα-
νοῦνται ὑπὸ ἀξίων λόγου ἐπιτυχιῶν,
παρὰ σειρὰν ὅλην περιπετειῶν, ἐκ τῶν
περιγραφεισῶν ἡδὴ καὶ ἐν αἷς κατὰ
τὴν εὐστοχον τοῦ Κριεζῆ παρατήρη-
σιν ἀνεπτύχθη ἡ ναυτικὴ ἐκείνη ἐμ-
πειρία ἡ τόσον χρησιμεύσασα ἀργό-
τερα εἰς τὴν Ἐπανάστασιν». Ἐν ἔτει
τέλος 1816 διακόπτει τοὺς πλοῦς αὐ-
τοῦ. Τοῦ λοιποῦ δὲν θεωρεῖ ἑαυτὸν
μόνον τῆς πολιτικῆς ἀπόμαχον. Ἵνα
διασκεδάζῃ ἐν τούτοις τὴν φυσικὴν
αὐτοῦ δραστηριότητα, ἀσχολεῖται ὀλί-
γον ἐξ Ὑδρας εἰς τὸ ἐμπόριον, συνδε-
δεμένος ὦν μετ' ἀρίστων ἐν Εὐρώπῃ
οἰκων καὶ ἤθελε στοιχιματίσῃ ἴσως ὅτι
ποτὲ πλέον δὲν ἤθελε πατήσῃ τὸ
πόδα ἐπὶ πλοίου. Ἡ ἐλληνικὴ ναυτιλία

εἶχεν ἄλλως ἀρχίσῃ ἀποτόμως ἐκπίπτουσα. Οἱ τοσοῦτον εὐνοήσαντες αὐτήν, οἱ παραδόσαντες ἀποκλειστικῶς σχεδὸν εἰς αὐτήν τὸ ἐμπόριον τῆς Μεσογείου, ἀτελεύτητοι εὐρωπαϊκοὶ πόλεμοι εὗρον τέλος ἐν τέρμα, ἡ δὲ γενικὴ εἰρήνην ἀπέδιδεν εἰς πάσας τὰς σημαίας τὴν ἐν Μεσογείῳ ναυσιπλοίαν. Ἡ τὴν Γαλλίαν καὶ ἄλλας τινὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας προσβαλοῦσα τῷ 1816 σιτοδεία ἐπανάδωκε πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν ναυτιλίαν ἡμῶν τὸ μονοπώλιον τῆς μεταφοράς τῶν σιτηρῶν, ἡ ζωηρότης ὅμως αὕτη ὀλίγον διήρκεσε καὶ τὰ κατόπιν ἔτη πλήρης ἐπῆλθεν ἀδράνεια. Τὰ ἔτη ταῦτα ὁ Μιχαύλης, διέρχεται ὀλίγον δυσθύμως. Ποδαλγὸς καὶ μὴ «πτωχὸς καὶ πτωχικῶς ζῶν», τὰ δύο μόνον κατὰ Πετράρχην ἀμυντικὰ κατὰ τῆς ποδάρκας μέσσα, ἔβλεπε τὸ νόσημα προοδεῦον· διαρκῶς δὲ νῦν ἐν Ὑδρᾷ παραμένων ἐβλεπε τὴν κακοδαιμονίαν τοῦ ναυτικοῦ ὄχλου ὅσημέραι αὐξάνουσιν

καὶ τοὺς δημαγωγοὺς συνταραττομέ-
νους. Μετ' ὀλίγον ἀντελαμβάνετο καὶ
τὰς μυστηριώδεις ἐνεργείας τῆς Φι-
λικῆς Ἑταιρίας, τὸ δὲ ριψοκίνδυνον
τοῦ ἐγχειρήματος κατετάραττεν αὐ-
τόν. Ἡ ἀλήθεια εἶπε ὅτι ὅσω με-
γάλη καὶ εὐγενὴς ὑπῆρξεν ἡ πρόθεσις
τῶν ἐνθουσιωδῶν ἐταίρων, τόσω τὸ
ἔργον παρεσκευάσθη ἀτελῶς καὶ διε-
ξήχθη ἐπιπολαίως, ππρατόλμως καὶ
σπασμωδικῶς, ἐν χρόνῳ δὲ ἀκαταλ-
ληλοτάτῳ. Τὸ ἔργον δὲν ἐγένετο
σπουδαῖον εἰμὴ ὅτε ἀντελήφθη αὐτοῦ
διὰ τῶν ῥωμαλέων αὐτοῦ βράχιύνων
ὁ ἐξωθηθεὶς εἰς τὸ βάραθρον ἐλληني-
κὸς λαὸς καὶ ἡ εὐθύς κατόπιν ἀναλα-
βοῦσα τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀγῶνος
ἀπαράμιλλος ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς καὶ τῇ
αὐταπαρνήσει αὐτῆς παλαιὰ τῆς χῶ-
ρας εὐγένεια, ἡ δυστυχῶς καταπον-
τισθεῖσα ἐν τῷ κλύδωνι ὑπερανθρώ-
που δεκαετοῦς ἀγῶνος, καὶ συμπαρα-
σύρασσα εἰς τὴν ἄβυσσον τὴν κυριωτά-
την τῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ τῆς

ἐθνικῆς συγκροτήσεως κρηπίδα. Ἡ ἱστορία ὀφείλει τὴν ἀλήθειαν. Δὲν πρέπει ν' ἀπατώμεθα ἐκ τῶν ἀποτε-
λεσμάτων, τῶν ἰσχυοτάτων ἄλλως,
τῆς ἐν ἔτει 1821 ἐξεγέρσεως, καθ' ἣν
τὰ δύο καὶ πλέον τρίτα τοῦ πληθυ-
σμοῦ τῶν χωρῶν αἵτινες νῦν ἀποτε-
λοῦσι τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα ἐξωντώ-
θησαν, ἐπῆλθε δὲ πτωχεία, παράλυ-
σις, ἀναρχία καὶ διαφθορά ὧν τὰς συ-
νεπείας θὰ αἰσθανώμεθα ἐπὶ μακρόν,
μὰ ἐπὶ μακρόν ἀκόμη. Ὁ Κοραῆς καὶ
ὁ Καποδίστριας δὲν εἶχον ἐντελῶς ἀδι-
κον. Ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ παρελθόν-
τος αἰῶνος εἶχεν ἀρχίσῃ ἀληθῆς τοῦ
ἐλληνισμοῦ ἀναγέννησις. Ἡ πυκνο-
τέρα μετὰ τῆς Εὐρώπης ἐπικοινωνία,
ἡ ἐξασθένεισι τοῦ θρησκευτικοῦ φα-
νατισμοῦ ἐν τῇ Δύσει, αἱ διὰ τῆς
γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἰσχύσασαι
νέαι ιδέαι τοῦ δικαίου καὶ τῆς φιλαν-
θρωπίας, ὑπεβοήθησαν τὸ ἔργον τῶν
σχολείων καὶ τῶν μεγάλων λογίων
τοῦ γένους. Ἡ ἐλληνικὴ συνείδησις

ἀφυπνίζετο ὅσημέραι πλειότερον παρὰ τῷ λαῷ, καθ' ἑκάστην ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ γενναιότερον συγκροτούμενῳ, τοῦ κοινοτικοῦ καὶ ἐπαρχιακοῦ εἰς γενικώτερον πνεῦμα ἀπαύστως ὑπενδίδοντος. Ἡ Ἑλλάς ἐμπορική, βιομήχανος, πεφωτισμένη, ἐν παντὶ προκόπτουσα, ἤθελεν ἀποτελέσῃ διὰ τοῦ χρόνου λεληθότως κράτος ἐν κράτει, τῷ ὀθωμανικῷ, δὲν θὰ ἔλειπον δὲ αἱ εὐθετοὶ πρὸς τελείωσιν τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς περιστάσεις. Ὑπὸ τοιούτων τι-
νων ἰδεῶν ἤγοντο οἱ «βραδεῖς» εἰς ἀντίθεσιν τῶν «ὀρμητικῶν» ἐν ταῖς παραμοναῖς τῆς ἐλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ Μισούλης ἀνήκεν εἰς τοὺς πρῶτους· διὰ τοῦτο οὐδέν, εἰς τὰς πρὸ τῆς ἐκρήξεως ἐνεργείας τῶν Φιλικῶν, μέρος ἔλαβεν. Δὲν εἶνε ὁμῶς ἀληθές τὸ λεγόμενον ὅτι ἀποτόμως καὶ χλευαστικῶς ἀπέπεμψε τὸν ἀποπειραθέντα νὰ μυήσῃ αὐτὸν εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας, γενναῖον Ἀναγνωσταρᾶν διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον

ὅτι ὁ Ἀναγνώσταρχος οὐδέποτε ἀπε-
τάθη εἰς αὐτὸν οὔτε εἰς ἄλλον τινα
τῶν προκρίτων, ὧν ἦτο γνωστὸν τὸ
συντηρητικὸν φρόνημα. Ἡ δ' Ἐπα-
νάστασις εὔρεν αὐτὸν ἀπρόθυμον καὶ
ψυχρὸν καὶ κατ' οὐδέν τι λόγον πειθό-
μενον ν' ἀναλάβῃ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ
στόλου, εἰς ἣν ὑπὸ τῆς ὁμοθυμῆτος γινώ-
μης πάντων, προκρίτων, πλοιάρχων,
ναυτῶν δικαίως ἐκαλεῖτο. Τὸ ὄνομα
τοῦ Μισαούλη τοιαύτην ἤσκει ἐπὶ τοῦ
ναυτικοῦ ἰδίως πλήθους γοητεῖαν,
ὥστε οἱ πρόκριτοι ἐθεώρησαν ἀπαραί-
τητον τὴν ὁπωσδήποτε ἐκπροσώπησιν
αὐτοῦ ἐν τῷ στόλῳ καὶ τὴν ἑλλειψιν
τοῦ πατρὸς ἐζήτησαν ν' ἀναπληρώ-
σωσι διὰ τῆς παρουσίας τοῦ υἱοῦ,
προχειρίζοντες τὸν εἰκοσιεπταετῆ Δη-
μήτριον εἰς ναύαρχον ἐνὸς τοῦ στόλου
τμήματος, τῆς ὡραίας μοίρας τῆς ἐκ-
πεμφθείσης μικρὸν μετὰ τὴν ἔναρξιν
τοῦ ἀγῶνος εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλ-
πον καὶ δοξασθείσης διὰ τῆς εὐτόλμου
ἐκβιάσεως τοῦ εἴσπλου αὐτοῦ. Ἐν

τῷ μεταξὺ ἐτροποποιοῦντο πως αἱ σκέψεις τοῦ Μιαούλη. Ἡ Ἑλλάς εἶχε προχωρήσῃ τότεν, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποχωρήσῃ· ἀδύνατον ἦτο πλέον νὰ συμβιώσῃ αὕτη μετὰ τῶν Τούρκων. Τὸ ἔργον ἄλλως ἐχώρει νῦν καλῶς παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, διαφόρως πρὸς τὸ ἐν τοῖς παραδουναβείοις κίνημα. Αἱ πτώσεις τῶν φρουρίων, τὸ Βαλτέτσι, ἦσαν ικανὰ νὰ ἐξάψωσι καὶ τοὺς μᾶλλον περιεσκεμμένους. Ἡ Ἑρεσσὸς δὲ εἶχεν ἀποδείξῃ ὅτι εὐρέθη τὸ κατάλληλον ὄπλον διὰ τὸ ἐλληνικὸν ναυτικόν. Ὁ Μιαούλης δὲν ἠδύνατο νὰ διστάσῃ ἐπὶ πλέον καὶ δὲν ἀνέμενεν ἢ τὴν πρώτην διάλειψιν τῆς ποδालγίας του, ὅπως ριφθῇ εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἀφ' ὧν ἐξῆλθε τοσοῦτον ἔνδοξος, ἐθίσας τὸν στόλον εἰς τὰς ἐκ παρατάξεως μάχας, διδάξας πῶς νὰ σκέπη καὶ ὀδηγῇ τὴν ἐπίθεσιν τῶν πυρπολικῶν μετ' εὐστοχίας ἣν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ φθάσωσιν οἱ τσαούτην ποιήσαντες χρήσιν αὐτῶν ὀλ-

λανδικοί καὶ ἀγγλικοὶ στόλοι τοῦ ΙΒ΄ καὶ ΙΖ΄ αἰῶνος, ἀπαράμιλλον δὲ καρτερίαν ἐπιδειξάμενος ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἐξαντλήσεως καὶ τῆς ἀπελπισίας ἃς ἐγκαίρως εἶχε προείπη. «Εἰς οὐδὲν λογιζόμενος, λέγει ὁ Κριεζῆς, τὴν ἡλικίαν του, τοὺς ἀλγοῦντας πόδας του, τὰ πλούτη του, προτέφερεν εὐχαρίστως καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν ζωὴν του εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, τὰ καθ' ὃν ἀνδραγαθήματά του ἀνήκουσιν εἰς ἄλλον κάλαμον». Κρῖμα ὅτι ὁ αὐτὸς κάλαμος δὲν ἀνέλαβε νὰ περιγράψῃ καὶ ταῦτα, τὰ τοσοῦτον ἀνεπαρκῶς καὶ ἀνεπιστημόνως ὑπ' ἄλλων ἱστορηθέντα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πρὸς ἀνυπολόγιστον ζημίαν τῆς παρ' ἡμῖν ναυτικῆς νεότητος, καὶ τῆς καθόλου ἔσως ἐλληνικῆς νεότητος, ἡ διδασκτικωτάτη ἱστορία τοῦ νεωτέρου πολεμικοῦ ναυτικοῦ τῶν Ἑλλήνων δὲν ἐγράφη ἀκόμη, ὡς ἔτι δὲν ἡρευνήθησαν αἱ ἀρχαὶ αὐτοῦ, ἃς πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ τις, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ εἴπομεν,

μεταξὺ τῶν ἀπὸ τοῦ 1770 πρώτων
ὁπωσοῦν συγκεκροτημένων καταδρο-
μικῶν στολίσκων, τῶν μελανειμόνων
στολίσκων τῶν ἀρματωλῶν τοῦ Ὀλύμ-
που καὶ τοῦ ναυτικοῦ τοῦ Κατσώνη,
καὶ ἄνευ τῆς γνώσεως τῶν ὁποίων
οὐδ' ἐκείνη εἶνε νοητή, Ἔσται αὕτη
τὸ κοινὸν ἔργον τῶν λογίων καὶ τῶν
ναυτικῶν τοῦ μέλλοντος καὶ θέλει κα-
ταστῇ τὸ *vade mecum* τοῦ Ἑλ-
ληνος, δι' ὃν ἐκτὸς τῆς θαλάσσης
οὐκ ἔστι σωτηρία. Τὸ παράδειγμα
ἔρχεται ἡμῖν ἐκ τῆς γείτονος Ἰτα-
λίας, ἧς τὴν ναυτικὴν ἀναγέννησιν
ἠκολούθησεν ἐκ τοῦ ἐγγύς ἂν μὴ καὶ
παρεσκεύασεν ἡ ἀνάπτυξις σπου-
δαίας ναυτικῆς φιλολογίας. Τὰ ὀνό-
ματ' αὐτῶν Κορκατσίνη, τῶν Μπολίνι,
τῶν Νέμο, τῶν Φινκάτη, τῶν Γκα-
βότη εἶναι πανταχοῦ νῦν γνωστά.
Ἐκ τῶν λαμπρῶν σελίδων τῆς ἱστο-
ρίας τοῦ ναυτικοῦ τοῦ ὀ νέος Ἑλλήν
θέλει ἐκτὸς ἄλλων μάθη πῶς ἐσφυ-
ρηλατήθησαν οἱ σιδηροὶ ἐκεῖνοι χαρ-

κτῆρες, οἱ κατορθώσαντες νὰ διεξάγῃσι τὰς λεπτοτάτας τῶν διοικήσεων ἐν ταῖς δυσχερεστάταις τῶν περιστάσεων, ἐξ ὧσων συνήντησάν ποτε ἀρχηγοὶ ναυτικῶν δυνάμεων. Εἰς τοῦτο ἀληθῶς ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλοι οἱ ἡμέτεροι καὶ ὑπὲρ πάντας ὁ Μιαούλης.

Οὐχὶ ἀνεπιτυχῶς εἰκονίζει αὐτὸν ὁ ἥκιστα διαχυτικὸς ἄγγλος "Εμερσων ὁ ἐκ τοῦ ἐγγύς παρκαλουθήτης αὐτὸν καὶ ἐν τῇ διοικήσει καὶ ἐν τῇ μάχῃ. «Τὸ ἐν γένει, λέγει, παράστημα τοῦ Μιαούλη δὲν εὐμοιρεῖ πολλῆς χάριτος, ἢ φυσιογνωμία ὅμως αὐτοῦ ζωογονεῖται ὑπὸ ἐκτάκτου ἐκπράσεως πνεύματος, χρηστότητος καὶ προσηνείας. Οὐδέποτε εἶδον ἄνδρα τοσοῦτον ἀπροσποίητον καὶ ἄνευ ὑστεροβουλίας εὐπροσήγορον. Ἰσταται ὑψηλότερον πάσης καυχησιολογίας καὶ πάσης ἐπιτηδεύσεως. Ἐν σκοπὸν ἔχει μόνον, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας του, καὶ ἐντελῶς τοῦ μεγάλου τού-

του σχεδίου δέσμιας, οὔτε ὑπὸ τῆς κακοτροπίας καὶ τοῦ φθόνου τῶν ἐχθρῶν του ταράσσεται, ἀλλ' οὔτε καὶ ὑπὸ τῶν ἀφθόνων ἐπαίνων τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ. Ἡ ἀνδρεία τῶν συμπολεμιστῶν του ὑποθάλλεται καὶ πῶς καὶ ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας, δι' αὐτὸν ἕμως ἐν μόνον ἐλατήριον ὑπάρχει, τὸ καθήκον». Καὶ κατωτέρω ὁ παρρησιαστικὸς καὶ ἀψευδὴς συμπλωτὴρ οὗτος περιγράφων τὸν ἄνδρα ἐν ταῖς συνηθείαις αὐτοῦ λέγει τὰ ἐπόμενα, συμπληροῦντα τὸν χαρκτηρισμὸν τοῦ ἥθους αὐτοῦ. «Ἀμα τῇ ἀνατολῇ ἀπαίρομεν ἐκ τοῦ μυχοῦ τοῦ λακωνικοῦ κόλπου. Ὁ στόλος ἡμῶν παρέχει τὸ μεγαλοπρεπέστατον τῶν θεαμάτων. Τὰ χιονόλευκα ἱστία λάμπουσιν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ τὰ τεσσαράκοντα ἡμῶν σκάφη φαίνονται ὡς ἰσάριθμοι κύκνοι ἐπιπλέοντες τῶν ὑδάτων. Εὖνους λεπτὸς ἄνεμος κατευθύνει ἡμᾶς βραδέως πρὸς τὸ Ταίναρον Ὁ Μιαούλης κατὰ τὸ σύνηθες εὐρί-

σκεται εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ πρυμναίου ἐπιστέγου θέσιν αὐτοῦ. Οὐδέποτε καταλείπει τὴν θέσιν ταύτην ἣν αὐτὸς ἑαυτῷ ὥρισε, κραιώμενος τὴν νύκτα ἐντὸς θαλαμίσκου ὑπερθεν τοῦ πηδάλιου τοποθετημένου, καθήμενος ἐπ' αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὅπως παρακολουθῇ τὰς κινήσεις τοῦ στόλου. Οὐδὲν παραβάλλεται πρὸς τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὸ ἀκαταπόνητον μεθ' ὧν ἐκπληροῖ τὰ καθήκοντα θέσεως πολιορκουμένης ὑπὸ πλήθους δυσαρρεσκειῶν καὶ ἀνησυχιῶν, αἵτινες λόγον ἔχουσι μᾶλλον τὰς ἐσωτερικὰς δυσχερείας ἢ τὰ κινήματα τοῦ πολεμίου».

Ἡ τοσαύτη τοῦ Μιαούλη ἐθελοθυσία, ἡ τοσαύτη ἐγκαρτέρησις εἴμαι γνώμης ὅτι ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῆς βαθείας ἐκείνης θρησκευτικῆς πίστεως, ἣτις ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ἀπλοϊκῶν ἡρώων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν αἰῶνος συνεχέετο σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου μετὰ τοῦ πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ ἱστορικὴ ἄλλως ἀνάγκη ἢ μὴ ἀνεχομένη τὴν

ἐννοίαν τοῦ Ἔθνους ἐκτὸς τῆς Ἐκ-
κλησίας ἴσταται ἔτι ἐν πάσῃ αὐτῆς
τῇ ἀκμῇ. Οὐδὲν ἀνεῦρον που στήριγμα
τῆς ἀλλοκότου γνώμης τοῦ συγγρα-
φέως τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους
πεπεισμένου περὶ τῆς πρὸς τὰ θεῖα
ἀνευλαθείας τοῦ Μιαοῦλη. Ὁ Κριεζῆς
καὶ ὁ Στύπας, οἱ ἱκανὰ περὶ τῶν ἡθῶν
καὶ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ ναυάρχου ση-
μειοῦντες, οὐδὲν ἀναφέρουσι τὸ τοι-
οῦτον, αἱ δὲ περιγραφαὶ τοῦ Ἑμερ-
σον μόνον εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου
δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι, παριστῶ-
σαι πλήρη τὴν εὐσέβειαν τοῦ ἀρχη-
γοῦ, ὃς μόνον ἐν ὀνόματι « τῆς πί-
στεως καὶ τῆς πατρίδος » ἠδύνατο
νὰ συγκρατῇ τὰ δυσήνια καὶ σκλη-
ρῶς κακουχούμενα πληρώματα ἐκεῖνα.
« Πρὸς τὴν ἐσπέραν, γράφει που ὁ
Ἑμερσον, σφοδρύναντος τοῦ ἀνέμου ὁ
Μιαοῦλης ἀπεφάσισε ν' ἀναλάβῃ τὴν
διὰ τῶν πυρπολικῶν ἐπίθεσιν. Παρα-
χρῆμα ἐσημάνθη πρὸς αὐτὰ ἡ πολε-
μικὴ ἔγερσις, λιβανωτὸς δ' ἐκάνη

πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεομήτορος». Ταῦτα συνέβαινον ἐπὶ τῆς νκυρχίδος, ὃ δὲ κατὰ τὸν συγγραφέα τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους ἀπὸ νεότητός του «ἤχιστα πρὸς τὰ θεῖα εὐλαβής», οὗ ἡ καρτερία «οὐδὲ κατὰ τὸν μετέπειτα βίον ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος», θὰ συνολογήσῃ πᾶς τις ὅτι δὲν ἦτο βεβαίως ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ παίξῃ τὴν ἐσχάτης ὑποκρισίας κωμωδίαν ταύτην. Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἑμερσον ἄλλως περιγραφὴ τῆς ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος «Ἀρεως» αἰθούσης τοῦ ναυάρχου φωτίζει ἀκόμη περισσότερο τὸ ζήτημα περὶ οὗ ἤξιζεν ὄντως νὰ γίνῃ λόγος. «Ὅπισθεν αὐτῆς καὶ τῶν ἀνακλίντρων ἐφ' ὧν συνήθως κάθηνται οἱ ἀποτελοῦντες τὸ συμβούλιον αὐτοῦ πλοίαρχοι εὗρηται εἶδος τι μικροῦ παρεκκλησίου μετὰ πολλῶν τῆς Παρθένου καὶ τοῦ Ἀγίου Νικολάου εἰκόνων ἐνώπιον τῶν ὁποίων καίουσι κανδῆλαι». Τοιαῦτα περιγράφει ὁ Ἑμερσον, ἀλλὰ καὶ οἱ λόγοι

οὓς ὁ ναύαρχος ἀπηύθυνεν ἐκ τῆς ἐπιθινατίου αὐτοῦ κλίνης πρὸς τὸν βασιλέα Ὁθωνα καὶ οὓς διέσωσαν τινὲς τῶν βιογράφων αὐτοῦ οὐδαμῶς καταδεικνύουσιν αὐτὸν ἄνθρωπον ἄθεον καὶ ἄθρησκον, ἀλλὰ τοῦναντίον ἄνδρα εὐσεβέστατον, περὶ θείας προνοίας ὡς σωτείρας τῆς Ἑλλάδος λαλοῦντος καὶ εὐχὰς ἀναπέμποντος πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως του ἐπ' ἀγαθαῖς ἐλπίσιν. Ἴδου δὲ τί ἱστορεῖ καὶ ὁ Σαχίνης περὶ τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ εὐσεβοῦς ναυτικοῦ «...ἔδωκε τὰς τελευταίας παραγγελίας του καὶ ὕστερον ἀγιάσας τὰς ὑπερινὰς του στιγμὰς μὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν χρεῶν περιέμενε τὸν θάνατον μὲ τὴν ἀταραξίαν τὴν ὁποίαν ἐφύλαττεν ἄλλοτε εἰς τὰς ναυμαχίας. »

Δὲν μένουσιν ἢ ὀλίγα τινα νὰ λεχθῶσιν ἀκόμη ὅπως ἀνασκευασθῇ ἐν παῖσιν ἡ γέμουσα ἀνακριβειῶν σκιαγραφία τοῦ Μιαούλη, ἡ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλλήν.

Ἔθνους χαραχθεῖσιν. «Ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης, λέγει ὁ Παππαρηγόπουλος, ἦτο ἐκ νεότητος οἰνοπότης μέχρι τῆς ἐσχάτης μέθης τὸ πάθος ἀπέβαλεν ἅμα ἐνυμφεύθη τὴν σύντροφον τῆς ζωῆς αὐτοῦ». Ταῦτα ἐκτίθενται μετὰ γλαφυρότητος, δὲν ἐμποδίζει ὅμως τοῦτο νὰ εἶνε φαντάσματα τῶν ἀργολόγων, ἐφ' ὧν οὐδέποτε ὀφείλει νὰ στηρίζηται ὁ ἱστορικός. Πῶς νὰ συμβιβάσῃ τις, τῇ ἀληθείᾳ, ταῦτα μετὰ τῶν λόγων τοῦ συγχρόνου τῷ Μιαούλῃ Κριεζῇ καθ' ὃν ὁ μέθυος αὐτοῦ ἀεῖλκυσε εἰς ἑαυτὸν τὴν ὑπόληψιν τῶν συμπολιτῶν του ἀπ' αὐτῆς τῆς νεανικῆς του ἡλικίας» καὶ ὅτι «πνεῦμα ὑπεροχῆς καὶ φιλοτιμίας ἀκόρεστος τὸν ἐβασάνιζον ἐκ μικρῶν». Πᾶν ἄλλο ἢ τὴν κοινὴν ὑπόληψιν ἐλκύουσιν εἰς ἑαυτοὺς οἱ «μέχρι τῆς ἐσχάτης μέθης» οἰνοπόται, οὓς ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ μὴ παραδεχθῶμεν ὡς ὑποδείγματα φιλοτιμίας καὶ εὐγενοῦς φιλοδοξίας, ὡς πράγματι ἦτο ὁ

Μιαούλης. Ἄν δὲ εἶνε ἀληθὲς τὸ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Παπαρρηγοπούλου ἀναγραφόμενον ὅτι τὸ πάθος τῆς μέθης οὗτος ἀπέβαλεν εὐθὺς ὡς ἐνυμφεύθη, βεβαίως δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἀποκτήσῃ τοῦτο, ἔγγαμος ἤδη ὢν ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ δευτέρου ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, καὶ ἡ φράσις «ἐκ νεότητός του οἰνοπότης» οὐδέναι λογικῶς ἔχει τόπον. Ὁ σοβαρὸς καὶ χρηστὸς Μιαούλης ἦτο ἀπὸ νεότητός του ἐγκρατέστατος. Ἡ ἐγκράτειά του δὲ αὕτη ἐπετάθη ὅταν, παθὼν ἐξ ἀποστήματος κατωτέρω τῆς δεξιᾶς ὠμοπλάτης καὶ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν περιώνυμον τότε ἱατρὸν Ἀβραμιώτην παρηγγέλθη ὑπ' αὐτοῦ ν' ἀπέχῃ ἐντελῶς τοῦ οἴνου καὶ τοῦ καπνοῦ «ἦν παραγγελίαν ἐτήρησε μέχρι τέλους τοῦ βίου του» Τοῦτο καὶ ἡ αὐστηρότης αὐτοῦ πρὸς τοὺς μεθυσκομένους ναύτας, δίδουσα ἀφορμὴν εἰς τοὺς γηραιοὺς οἰνοπότας τῶν ναυτικῶν ὁμίλων νὰ μακαρίζωσι τοὺς παλαιοὺς

καλὸς καιροὺς καθ' οὓς ὁ ναύαρχος νέος ὢν πλοίαρχος δὲν ἤρνεϊτο προσφερόμενον ποτήριον οἴνου, ἐγέννησε τὸ μύθευμα περὶ τῆς παλαιᾶς φιλοινίας τοῦ Μιαούλη.

Καὶ τοιοῦτος μὲν ἦτο τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἦθος ὁ Μιαούλης, τὸ δὲ σῶμα ἰσχυρὸς μὲν καὶ νευρώδης, οὐχὶ ὅμως γίγας ὡς θέλουσιν ὁ Βαρθόλδης καὶ τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικόν. Ὑπῆρξε μᾶλλον μέτριος τὸ ἀνάστημα, τὰ δὲ ἐν γένει φυσικὰ χαρακτηριστικὰ ἔσχεν ὅμοια μὲ τὰ τῶν πλείστων μεγάλων ἀνδρῶν τῆς θαλάσσης· εἶχε τὸ εὖρωστον, τὸ εὐρύστερνον, τὸ εὐρυμέτωπον, τὸ ἰσχυρὸν τοῦ τραχήλου, τοῦ Δόρια, τοῦ Συφρέν, τοῦ Τρόμπ, τοῦ Βαρβαρόσα, τοῦ λόρδου Ζέρβις. Κατὰ περίεργον σύμπτωσιν ὡς οὗτοι οὕτω καὶ αὐτὸς δὲν θὰ εἶνε πλέον νέος ὅταν κληθῇ εἰς τὴν γενικὴν ἀρχηγίαν· οὔτε τὰ ἔτη ὅμως, οὔτε ἡ νόσος θὰ τὸν ἐμποδίσωσι νὰ καταστῇ ἡ θετικῶ-

τέρα δύναιμις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ ναύαρχος Μιαούλης ὕψωτε τὴν σημαίαν του ἐπὶ τοῦ «Ἀρεως» πρέπει νὰ μείνῃ ἐσαεὶ ἀνεξάλειπτος ἐν τῇ μνήμῃ τῶν ἐλλήνων ναυτικῶν. Μόλις εἶχεν ἐπιβῇ αὐτοῦ καὶ σημεῖα καταφχνέστατα ἀνήγγειλαν τὴν παρσυτίαν νέου ἀληθῶς ἀρχηγοῦ. Ἐντὸς βραχέος τὸ πνεῦμα τοῦ στόλου εἶχεν ἐξ ὀλοκλήρου μεταβληθῇ. Πλείονες τοῦ ἐνὸς Ὑδραῖοι πλοίαρχοι ἀνεμνήσθησαν ἴσως μετὰ πόθου τῆς ἡπίας διοικήσεως τοῦ πράου Τουμπάζη· ὁ Ἀντώνιος Κριεζῆς ὁμοῦς, ὁ Σαχίνης, ὁ Τσαμαδός, ὁ Παναγιώτας, οἱ Ραφχλιάδες, ὁ Λαλεχός, ὁ Πινότσης, ὁ Πιπίνος, ὁ Θεοχάρης, ὁ Θεοδ. καὶ Ἀντ. Βῶκος, ὁ Ρομπότσης, ὁ Μπούτης, ὁ Σπαχῆς, ὅλοι οἱ νέοι ἀξιωματικοὶ οἵτινες ὑπῆρξαν ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα τοῦ ὑδραϊκοῦ καὶ ἐν γένει τοῦ ἐλληνικοῦ ναυτικοῦ, ἐσχίρτησαν ἐκ νέας ὁρμῆς ὑπὸ

τὴν ρωμαλέαν ταύτην χεῖρα.

Τὸ θέμα ἡμῶν νομίζομεν ἀρκούν-
τως κατεδείχθη· ὁ Μικούλης ὑπῆρξεν
ὁ ἐνδεδειγμένος ἀρχηγὸς τοῦ στόλου
πρὶν ἔτι ριφθῇ τὸ πρῶτον ἐκ τῶν
πλευρῶν αὐτοῦ πυροβόλον. Εὐτυχεῖς
ἡμέραι, καθ' ἃς τὸ ἐλληνικὸν ναυτι-
κὸν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τοσοῦτον καλῶς
παρεσκευασμένους τοὺς ἀνωτάτους
αὐτοῦ ἰθύντορας. Εἶχεν ὁμως σπου-
δαίως πρὸς τοῦτο ἐργασθῇ, ὅπως αἱ
Ἀθῆναι ἐπὶ τῶν μηδικῶν. Θὰ τὸ
πράξῃ καὶ πάλιν, οὐδεὶς δὲ δικαιοῦ-
ται νὰ ἐνσπείρῃ τὴν ἀπελπισίαν. Θέ-
λει ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν εὐτυχεστέρα.
τις γενεὰ θὰ συντελέσῃ σχεδὸν εὐχε-
ρῶς ὅσα σήμερον θεωροῦνται ὡς ὄνειρα
Ἡ ἐκλειψὶς ἣν ὑφιστάμεθα θέλει ἔχει
καὶ αὕτη τὸ τέρμα της. Ἡ Ἑλλάς
εἶνε προωρισμένη νὰ ἐξέλθῃ τῆς σκιᾶς
ταότης καὶ τὰ τέκνα ἡμῶν πολὺ θέ-
λουσι κοπιάσῃ διὰ νὰ ἐννοήσωσι τὰς
σημερινὰς ἡμῶν ἀποθαρρύνσεις.

ΤΕΛΟΣ

ΕΡΓΑ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Ὁ ἐν Γαλλίᾳ περὶ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ἀγών. — Τελευταία φάσις τοῦ γλωσσικοῦ ἡμῶν ζητήματος 1890 Δρ. 2

Ἱστορία τοῦ ναυτικοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. — Μετάφρασις μετὰ προλεγόμενων καὶ σημειώσεων. — Μετὰ τῆς εἰκόνης τοῦ συγγραφέως. 1890 Δρ. 6

Ἡ Ρουμανία καὶ τὰ ἐν Γεουργέσῳ συνέδριον. — Τοῦ βιβλίου προτάσσεται ἐπιστολὴ τοῦ Α. Ρ. Ραγκαβῆ. 1891 Δρ. 3

Ἱστορία τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνος κυρίως τοῦ ναυτικοῦ. — Μετάφρασις, ἥς προτάσσεται μελέτη περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ζουριέν δὲ λα Γκραβιέρ, περὶ τῆς σημασίας τῆς καθ' ἡμᾶς θαλάσσης καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀναπτύξεως καὶ παρ' ἡμῖν ναυτικῆς φιλολογίας 1894... Δρ. 5

αλλάξις περί πολιτείας. ἀφαιρουμένη
εἰς τὴν ἑλληνίδα νεότητα. 1894
(ἑξεντάληθη).

Μικρὰ συμβολὴ εἰς τὴν ναυτικὴν ἱστο-
ριογραφίαν. — Τὸ παρ' Ὀμήρῳ
ἐκδοτὸν ναύμαχον. — Ἡ Ὀ-
δυσσεὺς ὡς ὁχλοδία, με ἀσκη-
μάτων. 1895. Δρ. 1

Ἐπίτομος ναυτικὴ ἱστορία, πρὸς χρῆ-
σιν τῶν δοκίμων. 1896. (Ἐξεδό-
θησαν ῥόγον 100 ἀντίτυπα πρὸς
χρῆσιν τῆς Σχολῆς).

Τὰ κατὰδρομικὰ τῆς κρητικῆς ἑπα-
ναστήσεως τοῦ 1868-69 = Σελίς ἐκ
τῆς συγχρόνου ναυτικῆς ἱστορίας.
1896. Δρ. 1

Ναυτικὴ τακτικὴ τῶν ἀρχαίων. — Χει-
ρόγραφον τῆς Ἀνδροσιανῆς Βι-
βλιοθήκης τοῦ Μιλάνου. 1898 Δρ. 2

Αἱ εἰς ἀπόκτησιν τῶν ἀνωτέρω ἐρ-
γῶν ἀπορῶσαι αἰτήσεις θέοντες ἀπεν-
θύνωνται πρὸς τὸν συγγραφέα, εἰς
Στουρνάρκ 33, ἢ εἰς τὸ βιβλιοπω-
λεῖον Μπέκ.

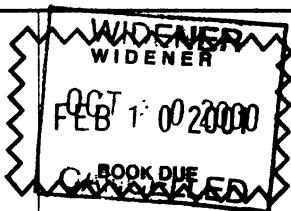
Τεμάτα ὑραχμάης.

3 2044 055 335 9

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine is incurred by retaining it
beyond the specified time.

Please return promptly.

CONSERVED
8-2004 eh
HARVARD COLLEGE
LIBRARY

